

IDIO7

4	Marko Matičetov
6	Bojan Savić Ostojić
8	Jasmin B. Frelih
10	Tibor Hrs Pandur
17	Eduardo Galeano
19	Aphra Tesla
22	Michael Thomas Taren
24	Blaž Iršič
28	Davorin Lenko
30	Gašper Torkar
33	Karlo Hmeljak
34	Mitja Drab
37	Rok Korošec
42	Frank O’Hara
44	Ana Rise
46	Matjaž Zorec
50	Katarina Tominec
53	David Foster Wallace

Nič izgubljenega ni na nas.
Trpna negacija čez njo izpopolnjujočega se sistema smo.
Gnili krediti,
ki se tudi obrestujejo.

Horizont molči:
tu je nič in mi tudi.

Govoriti začnem o svoji lastni prihodnosti
in o naši skupni.
In končno postane jasno,
da gre za isto stvar.

Idiot
za vsesplošno repolitizacijo teles družbe.

Ur.

Idiot 7/8 December 2012
Glavni urednik Uroš Prah
Uredniški odbor Jasmin B. Frelih,
Tibor Hrs Pandur, Katja Perat
Naslovnica Pieter Bruegel st.: Čebelarji in ptičar
Oblikovanje Blaž Krump, Pregib
Lektura Urška Spitzer
Tisk Littera picta
Podpora Javna agencija za knjigo RS
Oddelek za primerjalno književnost FF LJ
Naklada 350
Na spletu id.iot.si
Mejl revija.idiot@gmail.com

Vse pravice so pri avtorjih.

MARKO MATIČETOV

BRAZILIJA

Živ bom umrl.
Od življenja.
Od Brazilije.
Z Brazilijo.
V srcu.

(Ne bom umrl brez Brazilije v srcu.)

—

Moje srce je zakopano v pesku
na plaži Copacabane.
Moje srce ni pokopano.
Mojega srca se ne da pokopati!
Lahko se ga za hip da od srca.
Da se ne razpoči od srčnih radosti.
Od bolečin srca.

Moje srce je vroč pesek,
ki ga hladijo valovi Atlantika.

—

V Riu se gre v Lapo.
V Lapi so ženske.
V ženskah je glasba.
Nanjo se pleše.

Z njo se ljubi.
Na Corcovado sem šel samo enkrat.
Gor sem šel sam.
Gledal sem dol na Rio.
Dol v Riu sem potem gledal gor na Corcovado.

Naslednjič, ko grem, bom šel še z nekom.

—

V Flamengo sem izstopil iz metroja.
Ne zato, ker bi imel kaj početi v Flamengo.
Ampak ker sem bil v Flamengo!
Zaradi imena samega.
V Riu, v Flamengo sem srečen že zaradi imena samega.
Kupim časopis O globo in ga berem v Flamengo.
Nič ne delam v Flamengo,
ničesar ne obiščem v Flamengo,
sem v Flamengo!

—

Popoldne bo v Ipanemi predkarneval.
Sem že tam.
Pred karnevalom sem že na karnevalu.
Že v množici.
Že v vročini.
Že v plesu.

Zvečer grem še na eno zabavo.

—

Vsak dan grem na plažo po ulici Duvivier.
Nikogar ne poznam s te ulice.
Na drugi ulici, v drugem mestu,
kupim pesmi od Ferreira Gullarja.
Berem jih, ko me ni več v Riu.
(Ko sem za en ocean stran.)
Navdušijo me.
V eni izmed pesmi piše,
da on, pesnik Ferreira Gullar,
živi na ulici Duvivier.

—

Na tržnici srečam Slovenca.
Sredi brazilske portugalščine govoriva slovensko.
Zaiskrijo se mu oči.
Zasolzijo se mu oči.
Podari mi okrasek.
Za spomin.

Za domov.

—

V Salvadorju, na plaži Barra,
se spomnim na Kovičev roman Mala nebesa.
Gledam, kot glavni lik iz romana,
čez morje, na naša mala nebesa.
Ko sem spet doma, v malih nebesih,
gledam čez morje v velika nebesa.

—

»Futebol se joga na alma,«
(Nogomet se igra v duši),
je rekel pesnik Carlos Drummond de Andrade.
»Futebol se joga na praia.«
(Nogomet se igra na plaži)
Igrajo ga ženske prav tako kot moški.
V krogu si podajajo žogo.
Z glavo, z nogami, s telesi.
Z vsakim delčkom telesa razen z rokami.

Po igri si sežejo v roke.

—

—

V Porto de Galinhas so nekoč uvažali sužnje.
V Portu de Galinhasu se drživa za roke.
Gledava v morje, od koder si prišla.
Gledam v nebo, od koder sem prišel.
(Prišel sem z letalom.)
Jaz, ki sem nekoč vozil sužnje sem z ladjo.

—

Belo. Črno. Rdeče.
Beločrno. Rdeče.
Črno. Belo. Rdeče.
Rdeče. Belo. Črno. Rdeče.
Ne belo. Ne črno. Ne rdeče.

—

Odpri sem okno.
Da slišim na ulico.
Igrajo na bobne.
Odpirajo se okna.
Ustavlja se promet.
Ljudje so na nogah.

Vržem se mednje skozi okno.

—

Ko sonce zahaja,
ga gremo v Jericoacoari vsi gledat
na visoko sipino nad morjem.
Še malo pa se bo célo potopilo v morje.

Takrat se bomo tudi mi s sipine spustili vanj.

—

BOJAN SAVIĆ OSTOJIĆ

NAHRANI! NAŽRI! NASITI!

NAŠI OCVRTI SIRI

Naši ocvrti siri:
delali smo jih iz jajc, drobtin in sira
vedno nečesa preveč, drugega premalo
nikoli popolni.

Danes nam jih strežejo v restavracijah
rdeče, prav nič mastne, s taratorjem:
Našemu grenkemu in močnemu tzatzikiju ni enakega.

Vzemimo, vsak zase, zalogaj, dva,
vrnimo se vprašanju za mizo, ki
čaka da ga prevedemo v tuj jezik,
že siti. Tudi gorčica bo,
dijonska. Da nič ne štrli,
da nič ne manjka.

Ni dobro.

OBRNEM HRBET ULICI

Obrnem hrbet ulici, tistemu,
kar je treba videti, kar se mora
zagledati, poznati, za mano
pustiti. Zamudim pesniški
dež. Na mizi biftek z
rukolo, kozarec gorčice, risba
na hrbtu. Mojim očem
zavidata: in ulica in dež. Gledata mi,
lačna, v hrbet. Ti pa v oči,
vdihujoč dim. Dež, vse močnejši
ovlaži naramnice. Še obedujoč,
naročim kavo. Odvržeš cigareto,
odneseš krožnik. In šele z zvezkom
v roki, sit, rignem
po gorčici, ulici v obraz.

TUDI NEMARNOSTI, TUDI NEMARNOSTI

Tudi nemarnosti. Tudi nemarnosti.
Ne samo nujnosti, na silo
zgoščene neizpodbitnosti.
In da brizgne, med naštancanimi nespornostmi,
in da brizga.
Izdatno razmaže izbrano,
onesnaži.
Da prdne!
Da predrami tudi tistega najbolj predanega,
tistega prečastito skaženega,
ki mu je vse sveto. Presežka!
Oddiha! Nesmisla!
Jalovosti! Naj tudi tistemu, ki se vsemu
klanja, kurčevo, končno nekaj uide.

KDO JE, KAJ JE, KAR HRANI TREPET

Kdo je, kaj je, kar hrani trepet,
dela, da se ga pozabi, se prepriča v
njegovo navidezno minulost. Nekazniv sem, pomišljam
škodoželjno, do zdaj me je pazila neka srečna
zvezda, neidentificirana črna luknja.
Močan sem, rečem naglas, varovanec
čigavih svojeglavih užitkov. Kar me doji,
me strada. Pritajeno, da poudari svojo
nujnost, hkrati bodri in izmozgava. Toda, močan sem,
to bom, brez daha, ponovil, ne spuščajoč se z nihala,
zraku, brezvoljnemu, tistemu ki niha,
ki me diha.

NE ŽELJA, NE POTREBA, NIČELNI VZGIB

Ne želja, ne potreba. Ničelni vzgib,
ki ne trpi odlaganja. Zadolžen, da v enem dahu
zadovolji čute, razbrzdane. Spotakne
zanesljiv korak, na drobno nasiti.
Lahka olajševanja, počivališča se grmadijo,
posmehujejo potrpljenjem. Nikoli se ni dovolj,
nikoli se ni nasičen. Tu, kjer je vse na svojem mestu,
največ manjka. Tudi najbolj spokojnemu,
manjka presežek. Če ima kaj za zadovoljiti
bo čut zamižal. To, da so se mu,
pazljivo nanizane, v poklekanju
pred enkratnim, strgale niti,
ni nič. Nekaj ukazuje: »Nahrani! Nažri!
Nasiti!« in čim bolj vztrajno, lakoto odlagaj,
zaslepljujoč jo. Medtem ko rigaš,
v teh nekaj sekundah, verjemi, da si sit.
Lakota, osebna stvar, se z nikomer
ne deli, kaj šele s hrano. Ko se, nabasan,
predramiš, se spomni: Nisem sam. Nameravaš prikuhi
zamomljati kaj mi je bilo, se opravičiti. Vendar opravičila
ni od nikoder — razpihuje se žeja.

Ko pa se še ona pogasi,
se bo moralo posesti.

SKLJUČENE JUTRANJICE S KONJEKTURAMI

prebudil sem se na silo, zasek spodrsljaja,
učena nemoč. bianco nauk sna
še vedno velja. v skladu z njim, teleologija
obstoječega stanja. same od sebe
so se predložile ledene kocke —
v to so se, na knap, kristalizirale. sključene
jutranjice s konjekturami. še nenapisan
opomnik v primeru alzheimerja. toda vse bi
moralo biti, kot je treba: mlinci se
standardno lepijo na roke. v hladilniku
večna paprika s sirom. da prelije kozarec,
računam na tisto odvečno kapljo iz pipe.

JASMIN B. FRELIH

ŠIV

sem
gol sem diham v zraku je vonj smrek
sladka trohnoba in dim nizki plameni grejejo
skale toplo je v trebuh v hrbet hladno
veter večer ko potok zamolklo liže kamen za
kamnom se po mahu sprehajajo hrošči sedim na
koži Koža ni moja.
S palico drezam pepel pepel žari ogenj je tu kar
tako oprostite, drevesa rad imam, nekaj živega,
tu, z mano v mraku, preden pade noč ko postaja
narava modra in se sence igrajo z očmi imam rad
prasketanje pozabil sem strah moram ga spomniti,
da obstaja gozd navajen sem tvojega
jezika ni me strah ne vem, zakaj pokaš zakaj
šumiš napolniš zrak s šelestenjem krošenj ne
razumem tvojih živali zdi se mi, da so izgubljene
da se zaletavajo vate da hočejo več to je žalostno
toliko let ste že skupaj ali ne bi bilo bolje oprosti
nisem hotel spraševati le ne vem zakaj mora biti
vse tako na tesno in zakaj vedno zmanjka Za
nekoga vedno zmanjka.

Nocoj ne bom spal ne mika me lovim trenutek kot
utrinek na svetu so ljudje, ki nikoli ne vidijo zvezd
plahte pogrne jo noč če bi bila črnina, potem bi
razumel bolje težko je z novimi besedami čez
vse to, kar je od vseh ampak ne bom iskal nečesa
posebnega raje se bom zavlekel pod vejo objel
štor odlomil gobo in jo vrgel na ogenj vlažen les
piska in komaj verjamem, da ni živ
Najbolje se počutim, ko mi mesec sije v hrbet ker
lahko pod podplati teptam svojo senco in sem varen
nič se mi ne bo prikradlo saj ne, da bi tu kaj hotelo
medvedov ni ljudi ni od volkov sem močnejši
in ni me strah skovik sove nežen puhast votel
zvok ljudje bi ga vzeli za slabo znamenje ampak
njih ni tu in sove ne poznajo smrti sove samo umrejo

Včasih sem si malo tuj, ko se pogledam zviška takole
nič mi ni podobno če ležim v travi se čudim oblakom
štejem skušam uganiti, kdaj bo sonce padlo čez
in redkokdaj zgrešim zeleni blisk ampak, res sem
nenavaden ne najdem svoje barve tal moja koža
je še vedno rožnata in gladka umije se do čistega

naokrog pa vse raztreseno rjavo zeleno skorjasto
grobo lubje me ne skrije grm me ne skrije in
mravljišča bodejo kot strela toda drugega kraja ni, od
koder bi lahko prišel in ko zgrabim mulj ko mi polzi
med prsti je vse prav in vem

le redko, trenutek tišine nima cene zvok se
spravi v ploskev in napravi barve žive vse zmrzne čas
ne teče ne veste koliko mi to pomeni in vse ostalo
je trušč

Cel teden sem opazoval travno bilko pokukala
je iz črne prsti nema vsa zanikrna in neogljenjena
drobcena stvar umikal sem se pred soncem kot
Aleksander Diogenu v krogih dan za dnem in
vztrajal z njo ponoči v temi ko je sonce zašlo
je zapela da res je slišal sem jo rasti zdelo
se mi je da piska ampak to samo zato ker sem
velik če bi bil majhen če bi bil hrošč ali mravlja
ali mušica bi bobnelo visoki a brez preloma
z globino ki se odpira in odpira in odpira v
ritmu rasti otrešla se je barve se mi pokazala
gola vztrajal sem njene žile in utrip in tovarna
sinteze majcene operacije biti v šoli smo njen
ustroj narisali na črno tablo z belo kredo ampak
zakaj saj ni bila daleč in učitelj nam je govoril
z besedami in z glasom kot da bi vedel čeprav
je bil veselja stran od tega kar je travna bilka
mi smo ga poslušali veselja stran in z vsakim
koščkom krede odtavali dlje

Priti k sebi ni tako preprosto če te cele dneve
vlečejo narazen

Uro hoda stran, za hribom, je morje preperele
skale pena sol jedka voda obira oklepe mrtvih
rakov nerad hodim tja ampak včasih na sledi
soncu moram videti kako utone želim si, da ne
bi vedel kako je v resnici in imel sonce ime
mu je Sol imel sonce za krhko reč ki lahko
ugasne in morje za neusahljivo čeprav je
globina soncu smešna vsa ta gmota plimovanja
kaplja požre lahko in skrije in zalije
in posrka vso svetlobo vso toploto me
obere do kosti iz moje kože slivo in

buči bobni kipi divja in treska lahko rjove do
puščave in razpara celino ampak za
sonce je le hlap

Kar je veliko je malo in kar je malo je lahko veliko da
moje oči niso merodajne je najbrž jasno vsem ni
pretresljivo takole na pamet saj vem

Vem

Sem lahko končno iskren? Nikogar nočem vleči za nos.

Tu naokrog ni pokopališč. vse mrtvo se združi s kuliso
ki ostane

TIBOR HRS PANDUR

10

*I thank the gods that you survived,
that life survives,
that I*

*I see a bug crawl on my table innocent as a child
and cry
cause I think I could kill it and don't*

*He stops
Extends his feelers and crawls on*

In music ...

*The tears that flood
my cheeks
are light*

ZBRISAN

Začet spet
kot se sadje nabere
v rokah nežnih

z gumami
vstopamo v ljudi
lačni nežnosti

sred novega šelestenja
frekvenc narave

vse kar je
je da raste
je da hoče še

kar je bilo nekoč drevo
daje zdaj energijo

ko se zažge
se spet začne

človek poje nebo
in misli da lahko
je slišan
predre

riše nase vesolje
simbole
veselja

žuž pride
pes laja
in avto primakadami

piše hiše/v jeziku jih najde
v izreki rojen
z njo
zamejen

naučil se bo
nič snemal več ne bo
vse kar bo povedal
bo šlo direkt do centra zemlje

in nazaj vate z enako močjo
kot izgovorjeno
vse urečeno
direktno vate
skoz nebo
skoz čase
skoz meso

II.

molj pade
v vosek
in zmrzne

V.

Zažigalo je
vešče v srečah
in olje na pečkah
in midva
gola ob gozdu
v škržatih in ovcah
in dežju

ostremljena
od
presenečenja

VI.

Nisem vedela, da obstajaš
-Nisem vedel, da obstajaš

noč se mi vrača v fleših
amazonka
pred oknom zavita
v deko lame
gledaš ven v zeleno
in v oknu ognjišča

11

medtem me na astralni ravni hočejo sfukat templarji	mi kri teče skoz mišice luč (zlato) kako mravlinči kar je prej bilo zakrčeno in se odpre stisnem te skanaliziram to vate nazaj te držim čutim krogle luči v prsih dve točki in ena v trebuhu raste dam ti jo nazaj	Marko pa zadaž nori pakira ker zahteva isto meni pa se zgodi kot darilo in sem blažen da sem in da traja	Kako dihaš dih ki zdravi in diha Edino zlato ki je luč in toplota in mir
Moje roke nad ognjem Ko pred njim čepim In jih polnim da jih k tebi nesem		ozvezdja se mi delajo na obrazu vonj sva pustila na vseh posteljah na vseh preprogah	KAROLINŠKA RENESANSA
roke ugasnejo ti zažariš			sem ga gledala in mu govorila mi amor te amo mi Rey in on se je v snu/iz sna smejal
			Videl da je moja naloga razširjat te kroge ognja
			Ti pa si odkrila kako ljubiti skoz rituale besed Rituale hrane ali pranja perila
VII.			
žuž pride in naju gleda porque es hermoso observar como el amor comienza kako se ljubezen začne	»Mi smo hladilnik za evropo in združene države, 1000 ladij na dan nam krade sonce, zrak, veselje & sadje, ki je nekupljivo že tisočletja, da se gringoti in evropejci lahko mastijo in poganjajo megamašino zveri v nič«	Penetriram sonce v srcu zemlje Kurlblava organe življenja da eksplodira Iz sredine zemlje Da se širi Skoz vse kar živi Skoz živali Rastline minerale in ljudi	... Ki si gibanje brezemnih Ljubezen razlaščenih Sočutje razseljenih Bitje zemlje Narojena med samooklicane lastnike zemlje
»Odkar so kolonizarhi 80 milijonov šamanov poklali, ki so znali z rituali priklicat dež v puščavi, Multinacionali kopljejo minerali, Zidajo hoteli, kjer smo mi mir živeli, Andi stopljeni In naši meditacijski placi, kjer kaktusi, ki živijo, iz vode vibrirajo vrata frekvenc v druge svetove, izginjajo in lepota izginja, skurjena v mašinah imperijev povprečnosti za umazan izkoristek neznanstim hord«	Čutil vso žalost ki je nikoli več ne bom rabil čutit Razočaranja in krivde te vse bolečine Znotraj problema povečanja človeške energije	Ko sem v tebi Sem v srcu zemlje Sonce	Ti ki čutiš ti ki moč iz nežnosti ki obleko daš ki toploto ki premagaš ki svoj flow živiš ki se za avtonomno cono razglasiš ki vidiš v zvezdah in plamenih bratov izvirnih plemen brezrazredno družbo daleč onstran Marxovih sanj
Sadeži vseh tvojih prednikov solze in kri v đungli skritih staroselcev so šli vame da so mi naprej solze lile Celo telo vrže v spazme čutim kako	In ti sladka žeža ki za žeže skrbi (rešena čudežno da sem vsak dan hvaležen da si preživela in si da sem preživel)	RESISTENCIA SIN VIOLENTIA	žive kipe dreves ki rastejo proti luč in ptiči ki jih pojejo ker jih ljubijo in tihi gozdovi skoriščenih žalostnih dreves ki ni ptičev da jim pojejo ker človek počne take reči da ne pojejo več
	joj te noči! ti preprosta in gola za ognjem noči	Ko zvezde gledaš zvezda si	In primitivne predpotopne naprave tekoč na uničenje preobilja narave napram tekočinam svetlobe in organom zaznave

SANTA BARBARA

Sanjam prijatle zaprte v igrice
ki si v neskončnost
Z odprtimi možgani
sekajo glave

TRANQUILANDIJA

Đankiji na pozornost
Lažne dobrote
Skritih manipulacij
Pijavk energij
ujetih v samozapore zavisti

Ki krivdo vedno na druge prenašajo
Ki manipulirajo
Ki pozornost izsilijo
Ki se sebi smilijo
Ki se boge delajo
In prav s tem ljudi (ki jih hočejo doseč) odbijajo
Ki dramo pozornosti
Nadomestijo z dejansko ljubeznijo
Ki zmaje razočaranj v neskončno lovijo
Preslikujoč odvisnosti na odnose
In ljudi
Fikcije vrednosti
Na narave neovrednotljive čudežnosti

V tem sistemu
Kjer mati svojo moč rodit kot želi zgubi
Kjer skupnost izgine
Kjer skupnosti ni
Kjer otroci niso več od vsi
Kjer smrt ni enaka soncu in dežju
Kjer sta številka in podpis več kot glas
in prisotnost manj kot fikcija
Kjer je kri zemlje družbi gorivo
In brez vrednosti kar je kupljivo

Depresivne mame splavljenih otrok evrope
kjer je znanost sfizena
in družina izolirana na par članov

kjer ne pleme
ne plamen znanja
zaprte v perspektive diskov nesreč
po katerih krožijo sem in tja
zaprte v prednike neke zgrešene zgodovine

Band oderuških medporočenih dinastij
In birokratov ki so jim nasedli
Ubogi in slepi za znanosti njih tiranij
Njihovih laži
Presežnih vrednosti
In teorij

Transhumanisti
Skriti za rdečimi križi
Združenimi narodi in ekoaktivisti
Iskre ni kreteni
Laži ohranljivisti in suicidalni nihilisti
Ki so nam prodajali tehnologijo mic po mic
temelječ na znanosti eksplozij
temelječ na poskusih nadzora eksplozij

Medtem ko so
Vode teles
Usodno povezane
Z usodo dreves

MI SMO EDINI PRAVI MEDIJI

Mi spomina nosilci
Mi prevodniki in sprejemniki
Mi zvezde in sonca na zemlji
Mi databaze zavesti
Mi ne sistem mi ritem
Mi smo sporočilo
Mi smo knjiga ki se jo piše
bere govori in prevaja
Mi ples Amadeje in škratkov čistih
povezani skoz generacije z vsem kar živi
kot planeti in školjkice v neskončni spirali

Kjer ne moreš nič osamit
Kjer je tekst izkušnja

Kjer ni mej sploh možno postavit
Kjer črt ne moreš potegniti ker traja spirala neskončno
Kjer koncept mej pisav delitev moja tvojo
Osamitev znanosti prepade
Propade

Mi smo prave države
Mi kompleksne elektrarne narave
Mi najpopolnejša najnaprednejša tehnologija na zemlji
Iz inata pred davki in rojstnimi listi fikcij
Mi sami
Zemlja sama
Iz inata pre svih rata
Narava sama iz inata
Pred začasnimi človeka intervencijami

Mi prenosniki
Mi knjige življenja
Živa pesem
Prenosljiva
Odprta
neolastljiva

Mi srca zemlje
Mi bit in utrip in sozvočje teles
napram zobnikom pretpotopnih koles

Mi brezrazredni
Mi čezdržavni
Mi razdeljeni
Mi razseljeni
Samo izgnani in gnani dalje
Brisani a prebrisani

Na vetru in soncu izgnani pogani
Nerealizirani partizani

Mokri od boja in bojazni laži
Revolucij
Za obrat
Katerih je valuta kri
Bogastva smo mi
Nekupljivi
Neolastljivi
Nesmrtni

Ker živi

Mi prenosniki
Mi knjige življenja
Živa pesem
Prenosljiva
Odprta
Neolastljiva

NEGRITA SANTA

V tebi sem presečišče zemlje
Sem vse točke vsa sonca
Center in mreža vseh centrov
Cvet in vsi svetovi hkrati
Globoko notri
V tvojih mikrohodnikih spiralic
Sem zvezde in zvezdni sistemi
Sem molekule in vse kar je
Spiralno združeno nazaj vase
Sem presečišča orbit elektrona
V tranziciji na višje skale
Množen in deljen na fraktale
Sem spirala v spirali osončji ki se iz črne luknje
galaksij spirali ∞
Sem Celina ki oscilira 10 na Enajsto Src
Sem Celica šopajoč vir vakuum
Sem prisotnosti vrata
Sem jaz
Sem ti
Sem mi
Smo atomi širšega bitja
Tisočerih oči

VSAK ČLOVEK JE SVET

Od zunaj na not
Ali od not navzven
Vsak človek je svet
Sostvarnik življenja
V procesu stvarjenja

Vsak človek je svet
Z glasbo čas deli
Prostor stvarja in množi
Vsak človek je svet
Ena veda vseh ved
Isti vzorec spirali
Kot živali rastline in minerali
Vsak človek je svet
Uči se živet
Brez odvečnih besed
Vsak človek je svet
Kdor pravi da ni ne mu verjet
Vsak človek je svet
Lep si kaj živčkaš?
Poješ če si upaš pet
Se boriš če si upaš živet
Vsak človek je svet
Če tudi to ne pomaga
Samo ven lahko probaš gret
V pragozdu spet začet
Vsak človek je svet

VSA POEZIJA JE POEZIJA DEJANJ

Če se bomo samo z besedami bojevali za enakopravnost
Bomo dosegli samo enakopravnost besed

POETIKA

Pesnik od pesmi neločljiv
Pesem neločljiva od sveta
Ne Svet od Pesmi
Ne pesem od bralca
Ne korenina od neba

NA ZEMLJI SI

Tvoje noge vedno vleče v center moči
Varen si
Zemlja si
Tvoja glava oddaja skozi sfere neba
Varna sva
Varna si
Tvoja glava je zemlje sij
Varen si
Varna sva
Na zemlji sva
Zemlja sva
Najina glava je glava neba
Varni smo
Skozi nas bije srce zemlje
Misel sveta
Naša telesa so telesa zemlje in neba
Varni smo
Iz zemlje narejeni
Na nebu doma
Iz prostora narejeni
Na zemlji doma
Iz med nami narojeni
Med nami doma
Varna sva
Iz prostora med nama ustvarjana
Svobodna in sanjana
Iz med nama narejena
Na zemlji doma
Varna si
Na nebu doma
Ki se gibaš na zemlji
Varna si
Ki si zemlje sij
Varna sva
Iz neba
Na zemlji doma
Varni smo
Ker smo iz prostora
Med nami doma

EDUARDO
GALEANO

PRAVICA DO DELIRIJA

Kaj če smo delirični za en trenutek?
Kaj če usmerimo pogled onstran podlosti, da bi prerokovali drug možen svet?
Zrak bo očiščen vseh strupov, ki ne prihajajo iz človeških strahov in strasti.
Na ulicah bodo psi povozili avtomobile.
Ljudi ne bodo prevažali avtomobili in ne bodo jih programirali računalniki.
Ne bodo kupljeni v trgovinah in niti jih ne bodo gledali televizorji.
Televizor ne bo več najpomembnejši član družine in nanj se bo gledalo kot na likalnik ali pralni stroj.
V kazenskem zakoniku bo zabeležen kot zločin neumnosti, zagrešen od tistih, ki živijo, da bi imeli ali služili, namesto da bi živeli, da bi živeli in nič več.
Kot ptič poje, ne da bi vedel, kdo poje, in kot se otrok igra, ne da bi vedel, kdo se igra.
Nobena država ne bo zaprla človeka, ki noče v vojsko, razen če tako sam izbere. Nihče ne bo živel, da bi delal, ampak vsi bomo delali, da bi živeli.
Ekonomisti ne bodo ocenjevali stopnje življenja glede na stopnjo potrošnje, niti kvalitete življenja glede na kvantiteto stvari.
Kuharji ne bodo verjeli, da jastogi preprosto ljubijo biti skuhani živi.
Zgodovinarji ne bodo verjeli, da države uživajo biti napadene.
Politiki ne bodo verjeli, da reveži najraje jejo obljube.
Svečanost bo nehala verjeti, da je vrlina.
In nihče, nihče ne bo jemal resno nikogar, ki se ne bo znal smejati sebi.
Smrt in denar bosta izgubila svojo magično moč in niti s smrtjo, niti s srečo, se ne bo kanalja spremenila v krepostnega gospoda.

Hrana ne bo blago in komunikacija ne bo trgovina, ker sta hrana in komunikacija človeški pravici.
Nihče ne bo umrl od lakote, ker nihče ne bo umrl zaradi prebavnih motenj.
Otroci ulic ne bodo obravnavani, kot da so smeti, ker nobenih otrok ulic ne bo. Bogati otroci ne bodo obravnavani, kot da so denar, ker ne bo nobenih bogatih otrok. Izobrazba ne bo privilegij tistih, ki jo lahko plačajo, in policija ne bo prekletstvo tistih, ki je ne morejo.
Pravičnost in svoboda, siamski dvojčici, obsojeni, da živita ločeni, se bosta ponovno združili, čisto na tesno, z ramo ob ramo.
V Argentini bodo nore ženske Plaze de Mayo razglašene za primer duševnega zdravja, saj one odklanjajo pozabo v časih prisilne amnezije.
Sveta mati cerkev bo popravila nekatere napake na Mojzesovih tablah in šesta zapoved se bo glasila: »Praznuj telo!«
Cerkev bo prav tako razglasila še eno zapoved, ki jo je Bog pozabil:
»Ljubi naravo, katere del si!«
Ponovno bodo zasejane z gozdovi puščave sveta in puščave duše.
Obupani bodo pričakovani in izgubljeni bodo najdeni, saj oni so tisti, ki so obupali od toliko čakanja, in oni so se zgubili od toliko iskanja.
Rojaki in sodobniki bomo vseh, ki imajo voljo do lepote in voljo do pravice.
Kje bili so rojeni, ko bili so rojeni; kje so živeli, ko so živeli ...
Niti malo niso pomembne ne meje časa ne zemljevidov ...
Nepopolni bomo, saj popolnost bo ostala dolgočasen privilegij bogov, ampak v tem svetu, v tem zarukanem in zjebanem svetu, bomo zmožni živeti vsak dan, kot da bi bil prvi, in vsako noč, kot da je zadnja.

APHRA TESLA

SREBRNO MESO

Lakota zime oprašuje deviške skorje dreves
V gozdu je zmeraj porogljiva tema
Kot na pragu hiše kjer živi Nihče

Osemenelo oko išče luč hiše splašenih src
Brezove stopinje vodijo tja
Srebrna kočija otroškega sna.

BRLOGI

Mama ni.
Pod nizko rastočo cipreso.
Kamen si cvilil: razparali so jo.

Slep na eno oko
Na ena usta
Na en objem

Spotikal si se,
skušal sladek mrak

Še držiš v prsih topel urin
Še je notri poginul
Še klokoče in zaudarja

Slišim ga, ko me nabadaš
Vrski vzmetnic ga imajo radi
Tesni, tolažeči mrmrajo žalostinke: Tvoja mama ni.

A še je bolna vetra
Še griča
Še papirnatih peruti
Še ptičev v skednju

BRLOGI 2

Učim se ritma živali

Pišem v temi
plezam po temi
v naskoku za belo
v pričakovanju pisma
pijem čaj iz slonovih oči.
Majhne so, zato ne vidi konca.

Jaz sem žejna pasma:
Vampir, blažen krokodil, mimoza, mačja past.

Rodila bom Ne
Pragozd je za potepuhe sin.
Kačji strup fugira korak

mama svežih grobov
oče tlači molk v molk!

Gnili zobje kužijo in hrapavi jeziki stružijo.

Učim se tujega ritma
Učim se ritma živali.

Malo nagni čašo oči, slon
Glavica ti gleda iz hlač
Ne merim se z njo
Proseče gledam, sprejmi me

Učim se tvojega ritma

Gladina niha v ščip
V: ne slišim in se spim
V: tudi ti imaš srce, hrčkovo, kratko, nemo

Ne boli potvarjen strup
Ne boli dlakava noč
Plazim po temi, čeprav ne želim
Iščem iščem pesek s krogi krogi
Iščem Danajo zazidano med skale in nebo

Učim se tvojega ritma
Učim se ritma živali

Nekaj tipam.
To so falične oblike časa
To so jezni kolobarji
To so praznične usedline tujega ritma, ritma živali.

METODOV PASJON

Ko mi pride,
preblago je to,
slutim obraz trzajoče Marije.
Ker jemlješ sebe sebi,
prastaro je to.

Vsak neizzven,
vsak neizmuznjen plamen boš plačal.
Ugasnjena tipala vaginalnih sten.
Podobo lutke posejane v meni
boš moral razpodobiti z glavo ob krstilnem kamnu.
Kri bo špricnila na Kristusovo visoko stopalo,
nebesni svod zataknjen med zobe tvojega očeta, amen.

Ostala ti bo polna mošnja
in boleč žvenket.

Ko mi pride,
preblago je to,
mislim najbolj budne misli.
Ker jemlješ mene meni,
strašno je to.

Tiho se premika umazan gobec čez molilne klopi.
Tu ob meni v svetem prostoru
je tisočero mene.
In ti
Zaigrano se nasmihaš v vrednosti plačila.

METODOV PASJON 2

Nisem ti merila srčnega utripa, Kreten,
V tistih zamreženih jeznih zimskih nočeh,
ko sem bila še polna soka.
Pretvarjala sem se, da mi je mar, da se ne bi zbudil.

Hotela sem na tvojega kurca,
Hotela sem tvoje trzljaje
Brezsnovnost duše prelite v dotike.
Med njimi zaobljubo, ki poganja, poganja kolo zaljubljenih noči.
A ti si se pretvarjal, da spiš.

Bala sem se črnine tvoje tišine,
Bala sem se tvojih zaprtih oči.
Nisem ti merila srčnega utripa, Kreten.

Hotela sem se stisniti k tvojim prsim in zaspati v ladji miru.
Hotela sem osvoboditi tvoje moje horde neizrekljivih sanj.
Nisem, nisem ti merila srčnega utripa.
Hotela sem slišati, kam brbota tvoja kri, če sploh imaš srce,
čeprav so ti pomrli skoraj vsi.

Želela sem okusiti tvoj strah, oblečen v metuljno šminko
pod obrazom, polnim težkih mask.
Nisem ti merila srčnega utripa, Kreten!
Pod dolgočasno debelo odejo si ležal kot kip in mislil, da drugemu sredi noči odpiram vrata.

Ne, nisem ti merila srčnega utripa in preverjala, če spiš.

Hodila sem po tvoji hiši kot ujeta ujeda brez kljuna, blazneča, polomljenih kril.
Blodila sem, tiho stopala, odpirala vrata in štela stopnice.
A v gnusu zavrnitve sem v mislih razbijala okna, rezala črn kavč, pulila lase
vudu lutkam, ki so v tvojem zaprtem sumničavem budnem očesu ubijale žensko v meni.

Kadila sem in premirno sedela v kuhinji.

Tvojemu mrtvemu očetu sem primazala klofuto in materi povedala,
da si jo imel rad, rad.
Nisem ti merila srčnega utripa, Kreten.

MICHAEL THOMAS TAREN

..... || |

Nihče te ne išče.
Nikogar ne brigaš.
Vse, kar počneš, je slepilo.
Ničesar zares ne obvladaš.
Popolnoma neumen in okoren si,
tvoj potencial je lažen in žalosten.
Nihče te ne mara.
Misliš, da nisi prazen, motiš se.
Prazen si.
Ljudem se smiliš, kar jim odvzema moč,
in to ti nepopisno zamerijo.
Nikamor ne pašeš,
ni kraja, ki bi bil samo zate,
in ga tudi nikoli ne bo.
Misliš, da boš kaj dosegel s svojo
iskrenostjo in nenatančnostjo,
a nič takega se ne bo zgodilo, kar se
tudi sicer ne bi,
in odlike, ki si na njih najbolj ponosenna katere si
najbolj ponosen,
te bodo samo razjedle kot kak črevesen encim.
Nikoli si ne boš priznal,
da samo goreče posnemaš, nič ni tvojega.
Drugi to opazijo in si te podredijo,
z lahkoto kot kako drogirano žensko.
Na višku svoje moči
razkazuješ lastnosti posiljevalca.
Nezavestno dekle, ki si jo tako
lirično položil, ji trgal dol hlačke
in jo zvijal,
si posilil.
Tvoje življenje je šlo.
Plehko se vlečeš,
svoje surove rdeče oči in nabrekle ustnice
pobešaš nad fotko nekoga,
ki te je ocenil za nepomembnega in neizrazitega.
Nad kom, ki te je osmešil zaradi
tvoje brezdanje potrebe po spravljenosti.
Smrt te bo doletela kot presenečenje,
ker si resnično zabit.
Nihče te ne spoštuje.
Kar pripoveduješ, ni zanimivo za nikogar,
niti ne obregne se nihče in po

premoru preidejo na kaj drugega.
Brez tebe.
V zraku obvisi neki skrivnosten nelagoden mir.
Ljudje govorijo, da se predolgo ne znaš posloviti.
Morda je to tvoj prispevek, če ga lahko tako
imenujemo.

Že dolgo veš, da te želja po izražanju samega sebe
dela za še manj vidnega,
za nekaj brbljavega, precejjenega,
za kristalno neokrnjenega pomembneža.
Tvoja robata, nediskriminirajoča pamet
ti omogoča, da se počutiš »ustvarjalnega«
in »posebnega«, čeprav opaziš,
da se nihče okrog tebe niti ne ozre.
Nič, kar rečeš, ni vredno spomina,
mučiš tako, da zavajaš bedake,
ki še niso razkrili tvoje
popolne ničvrednosti.
Posnemaš kot opica, to je edino, kar znaš.
Truden si, brezobličen.
Precej jasno je, ne upaš si
priznati, da si navaden peder.
Precej jasno, da ti povsod spodleti.
Kratko veselje in hitra pozaba za te, ki so boljši.
Nihče ne misli, da si čuden,
le da si obupan, servilen in nezvest.
Tvoja anemična mnenja blodijo kot muhe
in nadlegujejo resnične popotnike,
da bi se ja pogreznili v tvoje blato.
Kjer zlobno, slepo čepiš.
Nihče te ne bo odpeljal
v malarično oazo povprečja, ki je
tvoje naravno poslednje počivališče.
In bo res, ampak ne preden ne boš
doživel vsega, kar si želel, da bi se naj zgodilo
drugim, za nekaj časa, dokler te ne bodo
odslovili kot banalneža.
Še se še vzpenjajo
v kraje, ki jih ne boš nikdar videl,
v občutja, ki jih ne boš nikdar skusil.
Tako se plaziš v svojo oazo, še bolj
umazan in odvraten lažnivec postajaš.
Fuck you.

Jaz sem glasnik neba.
Jaz sem glasnik pekla.
Jaz sem glasnik resnice.
Precej smešen si, ko tako prosiš
upognjen pred mano.
Zavej se, da sem praznina.
Prazni del tebe, ki ga lahko ošineš s pogledom
in o njem impotentno razmišljaš.
Tvoja ena in edina svoboda.
Že ves čas ti pripovedujem vse tvoje življenje.
Moja ena in edina svoboda.

BLAŽ IRŠIČ

LAJNA

Nekateri ljudje se upirajo,
Večina pa vstaja ob pol šestih in dela,
Tisti, ki se upirajo, spijo dlje,
Nekateri ljudje se divje poljubljajo po vratu,
Po stegnih,
Po plešah,
Po stopalih,
Nekateri se sprašujejo: »Zakaj ravno po stopalih?«
Nekateri pakirajo meso,
Medtem ko drugi varujejo norveškega kralja,
Nekateri so komaj še živi,
Vendar ne razmišljajo o življenju, o smrti, o ljubezni,
o sladoledu, čikih, slavi, tripih, o tem, da so nekoč pa
res dobro nekoga pofukali,
Pa kako noro so se ga nažrli, ko je ta pa ta dobil otroka
In mu dal ime Sultan
Kot kakšnemu psu,
Mogoče pa nekateri vendarle razmišljajo o čikih.
Nekateri plešejo,
Večina od njih boljše od mene,
Nekateri ne odstopijo sedeža stankam,
Včasih jim prav nič ne zamerim,
Drugi časi so,
Vprašajte berlinski zid,
Vprašajte bežigrajski stadion.
Nekdo mi razlaga note,
Temu se reče človek brez možnosti,
Poglej ikebana,
Jebi se.
Nekateri hodijo v savne,
Zato, da švicajo,
Nekateri mahajo v slovo,
Ko se vlak počasi premakne proti borovcem Sibirije,
Spet drugi ljubijo svoje žene,
Tretji jih skušajo zadušiti med spanjem,
Četrtni jih nimajo,
Peti jih iščejo v cerkvi,
Šesti jim kuhajo kavico
In sedmi po dvajsetih letih zakona ugotovijo, da so
geji,
Osmi spijo oblečeni,
Deveti so tvoji ta stari,
Deseti govorijo, da so srečni,

Kar jim enajsti prekleto zavidajo.
Bukowski je nekoč dejal,
Da je sovraštvo edina stvar, ki lahko traja večno,
Vsi ostali lahko le sanjamo, da se je motil,
Od daleč opazuješ, kako se strah prikrađa v tvoje
sanje,
Potem ugasnejo luči,
Včasih se nikoli več ne prižgejo,
Potem Teja pokaže svoje bele zobe,
Pravi,
Da ne ve ničesar o smrti,
Ničesar o vojni.
Ljudem se trese glas ob večerni molitvi ...

... medtem ko jaz in Duško srkava pivo.

KRATKE PESMI ZA TISTE, KI NE MARAJO DOLGIH PESMI

PTICA

Videl sem ptico brez desne noge.
Tudi ptiči imajo svoje probleme.
In če me bo kdo vprašal: Si že kdaj videl ptico brez
desne noge?
Bom rekel: Ja.

RAMPE

Bojim se teh prekletih ramp na parkiriščih.
Štrlijo kot črv iz rdečega jabolka,
Prežijo kot roka bostonskega davitelja skozi vrata
nebes.

ŽIVLJENJE NA ROBU

Kje je ta kurčev rob, o katerem vsi govorijo?

RASIZEM IN JEZUS

Kje si Jezus, ti bela smet?

KURBA

Prekleta kurba.

GENI

Upam, da ne bo pil po meni
In da bo fafal po tebi.

ČAKANJE

.
.
.
.

SMISEL, SMISEL, SMISEL

Tudi če bi prečkal jarek s krokodili,
Tudi če bi se rodil z muco namesto penisa
In če mi ne bi izpadli mlečni zobje,
Tudi če bi živel v brlogu s še enim norcem
In če bi znal narisati mali tiskani o,
če bi pojedel kar si skuhalo
in če bi srečal tri metre in pol visoko starko in buljil
vanjo,
če bi rekla: »Kaj buljiš bedak?«
bi rekel: »Z nekom sem vas zamenjal.«
Tudi če bi bil čabi čejser,
Tudi če bi me ugrabili jehovci
In če bi me žigosali kot prašiča,
Tudi če bi me operiral Muhammad Ali
In če bi me do popka požrle najčudovitejše piflarke
In če bi pred mano stal celoten deški pevski zbor in
tulil: »Objemi me prijatelj!«
Če bi poklical policijo in bi policija res prišla,

Če bi verjel, da sem Slovenec,
Če bi dvomil, da sem kreten,
Če bi bil trezen štiri dni zapored,
če bi dovolil, da mi porineš prstek v rit,
In če bi vsaj enkrat iskreno zaploskal,
Če bi spoznal papeža,
Če bi ga vprašal: »Ti papež ... Roma ali Lazio?«
In če bi predaval vojnim zločincem,
Bi dejal:
»Slobodan sleci modrc!«
Če bi hotel ... ma kaj govorim ... itak ne bi hotel,
Če bi bil Bosanec, bi mi rekli naj bom ponosen Bosanec,
Če bi bil Bolgar, bi mi rekli naj bom ponosen Bolgar,
Če bi bil Žid, bi imel kljukast nos in ne bi zapravil 30 € v
menzi pri koritu,
Če bi bil Portugalec, bi mi rekli naj bom ponosen
Portugalec,
Če bi bil Italijan, bi si mislil, Kristus, kakšni seljaki so
naši vzhodni sosedge,
Če bi bil dober ljubimec, bi morda malo več seksal,
Če bi znal z besedami, bi bil bogat ... ne pa pesnik.

IZGUBIL SEM SE

Izgubil sem se,
Neštetokrat,
Izgubil sem se včeraj,
V tvoji postelji,
Med zgodbo, ki sem ti jo prodajal,
Med kumarami na tržnici,
Edini,
Med predavanjem Slavoja Žižka,
Ne edini.
Izgubil sem se,
Ko sem iskal toplino,
Resnico,
Ljubezen,
Vodoiňstalaterja.
Iskal sem odgovore,
Uteho,
Očeta.
Izgineš,
Prižgeš televizor,

Odtavaš,
Zamegliš,
Pozabiš,
Ugasneš televizor,
Zamižiš,
Zajočeš.
Čedalje lažje najdem pot ven,
Čedalje težje je tam zunaj.

Izgubljanje

Spomnim se,
Da si imel oči,
Da si hodil kot klošar po beticah vladarjev,
Trgal si zgodbe na minute,
Ki so pijančevale okrog naju,
Povem ti,
Le tako nastanejo prave zgodbe.
Nastanejo preden se usedeš v prvi drag avto,
Preden ti jajca prvič visijo v svilenih gatah,
Preden prvič fukaš kot gentleman,
Preden se prvič oblečeš kot tisti stari gospod z brki,
Ki vsak dan pije metin čaj v mestni kavarni.
Izgledaš kot milijon dolarjev.
Bolj si mi bil všeč,
Ko si izgledal kot pet čeških kron,
Takrat si imel še besede v ustih.
Tistega zadnjega ponedeljka v mesecu si bil še ptič,
Scefran, prekrokan ptič
S polnim kljunom bruhanja in življenja,
Z očmi,
Ki so frfotale nad sivimi gozdovi povprečja.
Ko si bil veličastno zdolgočasen nad veličino
In potiho navdušen nad majhno pizdarijo.

OSAMLJENA MISEL

Razžaljena slika, umirajoči vitez in strti bogovi,
Prvi poljub, vrvohodec in vdova,
Namišljeni izhodi, rajski vrtovi in kotli za pankrte,
Bele neveste, večne besede in analneprasice.com.

Preveč je ljudi, ki sovražijo svoje sanje,

In še več tistih, ki se utapljajo v božjih zapovedih.

Očitki so črepinje dvornih norčkov,
Napotki vaškega šepavca,
Razbobnane laži prebledelih diktatorjev
In razlit slepič bradatega mesije.

Skrij vsaj oči,
Te lesene skulpture,
Te crknjene ribe, ki se že dneve in leta cvrejo na
pekočem soncu.

Rojstvo pod nožem,
Smrt pod mečem,
Odmevi iz krste 17-letnih starcev,
Imel sem prijatelja.

Poznal sem tvoj smeh,
Sedaj pa sem le baterija.

PRIPETLJAJ NA 44. ULICI

Včasih sta dovolj pivo in pegasto dekle,
Včasih je dovolj tvoja mehka rit Robert,
Včasih se popraskam tik pod očesom in si mislim,
Zakaj si odšla z mano,
On je imel mercedesa,
Jaz pa imam le sledi marihuane v urinu
In nekaj načrtov s tvojo piško.
Ni menda dovolj le to, da te imam rad.

PESEM ZA SLOVO

Vstajam in jem kruh z marmelado,
Gledam skozi okno, kako dež moči majhno drevesce,
Na katerem se bo že čez kakih 10 let mogoče obesiti,
Nogometno prvenstvo, ki ga spremljam sam,
Veselje kot besede v ustih bebca.
Ni kot bi zaprl knjigo
In z njo ohromel bolečino,
Jo postaral in oblekel v siv šal,

Ni kot bi ugasnil luč,
s temo napolnil oči
in mirno zaspal med postreljenimi spomini.
Posredi genocida so še vedno tiste maline za hišo
In luna - ena redkih stvari,
Ki jih delim s cigani.
Potovanje kamorkoli,
Samo ne na Kamčatko,
Da se ne izgubimo
Kot tistega dne,
ko smo iskali klitoris.

IMETI RAD ...

Igro ne zmagovanja,
Srce ne besed,
Spravite me ven iz te kože,
Da vam ne bom tako podoben,
V deželi z enim samim serijskim morilcem
Ni težko biti podoben,
Na zunaj živi,
na znotraj živali
Ti in tvoja mama,
Jeza, ker me ne poslušáš,
Slovo, ki ga ne slišiš.
Veliko ljubezni je potrebno za divje sovraštvo,
Veliko nabojev za žival,
Ki ima sanje.
Včasih si tako blizu,
V noči brez prič,
Ko ni nikogar,
Ki bi verjel lažje od mene.

JUTRANJA TELESA

Tako kot seks, je tudi moderno pisanje pogosto rado povsem samonanašalno; je torej, v nasprotju z asekualnim realistično-simbolnim pisanjem, v prvi vrsti predvsem narcisoidno.

V medlih jutrih se, obdani zgolj z lastno pohoto, privijemo k še speči partnerki/spečemu partnerju in napišemo prve stavke naše narcisoidne pripovedi. Pripovedi, za katero vemo, da je ne bomo nikdar uspeli koherentno zaključiti. Takšno besedilo je razdrobljeno in nima zapleta. V njem se lucidno prepletajo kategorije avtorja, bralca in medija. Fluidno je. Valovi. Jutranja tišina belega papirja dovoljuje prav vse, tudi metafizijsko samozadovoljevanje.

In prav jutranja tišina pod belimi rjuhami dovoljuje narcisoidno samozadovoljevanje prek nekega drugega, od spanja še pregretega in mlahavega telesa. Predanost ali romantična vdanost v teh dejanjih nimajo prostora. Gre zgolj za ego in hotenje, za pristnost brez navlake, za golo in ostro potrebo. Potrebo, ki je v prvi vrsti prav potreba po sebi.

Takšna jutranja telesa, ki se v posteljah z malodane nerodnimi gibi počasi usločajo v položaje, ki dovoljujejo spolno združenje, so onstran tipičnih pripovednih tehnik. Nimajo zapleta in konflikta, ampak zgolj nemo potrditev v dejanje, ki bo sledilo - in komaj kaj več. Tudi penetracija in nujen orgazem (ali orgazma) sta nična, saj sta v celotnem dejanju prisotna že od začetka in sta torej logična, samoumevna. Ne potrebujeta podrobnejšega opisa. Nobenega suspenza.

Jutranja telesa v momljivih podaljških svojih sanj raztezajo odsotnost jaza – ega – v domeno budnosti. Zanikajo in preganjajo tako more kot tudi mokre sanje, ter se, ko tako priznavajo svojo potrebo po drugem, razdajajo v vsej svoji ranljivosti: »Nisem samostojen/samostojna,« pravijo njihove negotove kretnje. Niso zares budna, a tudi spijo ne več. Ujeta so med dvema svetovoma, ta telesa, ki se spajajo, in ki drug od drugega vzajemno sprejemajo ranljivosti. V belini jutranjega papirja in pod toplimi rjuhami, v sobah s postanim zrakom in v besedilih, polnih zmedenih zatipkov ter nepravilno postavljenih vejic, se igrajo demokracijo.

Nobenih konfliktov, nikakršnih potreb po kavi ali cigaretah ni. Zadah je slab, mehurji so polni vode in črevesa blata, a to teh teles ne moti nič bolj, kot kak malomarno – mogoče celo brezbržno ali nepremišljeno – zapisan stavek v sicer dobri in zanimivi knjigi; zanemarljiva nevšečnost, ki jih opominja na njihovo minljivost, njihovo »zgolj« človečnost. Nobenih ekscesov ali prevzetnosti. Takšen seks je odsotno osredotočena samonamenskost; potrditev obstoja neke vezi – neke pripovedi – je. Vezi, ki ima le sebi lastno dinamiko in ki plahni ter se spet krepi, valovi. Toda tam, pod jutranjimi rjuhami in v praznih prostorih med vrsticami kakšnega besedila, takšna vez – takšen kontekst - ne more obstajati. Tam je dinamika odnosov nična; ni krivulja, temveč točka. To so le telesa, vroča in prepotena telesa, združena v spolnem stiku; le besede, ki so združene v pripoved o odsotnosti pripovedi.

Še ločila so tam izjemno medla. Večinoma se pojavljajo nevtralne pike, pa skromna tripičja, ki potipajo, a ne vsiljujejo ... Nobenih klicajev ni. Mogoče se le tu in tam pojavi kak zmeden, zaspan in neosredotočen – celo naiven – vprašaj.

Jutranja besedila bivajo v neki posebni sferi; v sferi, ki ji vlada umetnost uživanja v lastnem telesu. Raznovrstni elementi teh besedil se sicer pretvarjajo, da drug drugega sprašujejo: »Kako se čutiš, ko se čutiš?« Ampak v resnici jim je v tistem stanju, v katerem se nahajajo, zares mar samo zase. »Tako se čutim, ko se čutim,« ponavljajo vsak zase v svojih odsotnih mislih, ko se spajajo, opajajo, oplajajo, naslajajo. Nekakšna paradoksalna potrditev neodvisnosti leži v njihovi sposobnosti vdajati se nekemu drugemu telesu, stavku, segmentu, odstavku. Preko tega telesa se pripoved elementov skrči na kratke in robustne misli o lastni integriteti: »Tako se čutim; to sem. To sem jaz in tako sem jaz.«

Takšen brezpogojni metafizijski seks je po vseh definicijah ljubezen. Nič drugega ne more biti. Na sebi nosi tako odkritosrčno prejemanje in podarjanje (mogoče celo razdajanje), kot tudi demokratično raztelesenje in izkoriščanje. Ne postavlja vprašanj, hkrati pa ne jemlje vseh svojih linij odnosov kot povsem samoumevnih.

To je narcisoidno pisanje, drži, toda ta narcisoidnost je nesebična in če gremo dalje, vidimo, da je toliko kot je nesebična, tudi neosredotočena. Prav ta neosredotočenost pa potem dopušča razpoke v strukturah naših ljubezni do sebe, skozi katere potem kapljajo

in se izlivajo

presežki samoljubljenja še na druge odstavke, na druga telesa, na praznino belih papirjev in pod bele rjuhe, ki prekrivajo potna jutranja telesa združena v spolnem aktu.

GAŠPER TORKAR

POLETNI SOLIPSIZEM

Napiši svoje ime nazaj in upaj, da te bo kaj spremenilo. Našo ulico so deset let prekopavali glasni stroji. Zdaj so v tišini

samo še hiše, psi in mački. Ljudje ostanejo v zavetišču, ki si ga ne delijo samo takrat, ko postane prevroče,

ampak je tudi shramba misli in dejanj. Resničnost prepoznam po izgovoru na slab spomin. Poletje zato ne obstaja

in vsi vaši mediteranci nimajo imen. Poletje se začne, ko ga pogrešamo, in izgine, ko zares pride. Napiši ime svojega ljubimca

nazaj in upaj, da se bo kaj spremenilo. Mogoče se spet srečava v Kanadi, mogoče v kakšni vasici na severu Japonske

ali pa v Almere blizu Amsterdama, kjer bom do šestega avgusta brez občutka krivde.

ATLANTIDA

Vase sem zmetal vso magijo, ki sva jo imela, in ti si me varoval, se smejal moji otročjosti; priznam, med žarenjem sten in v premetavanju po svoji postelji sem imel spet osem let, svoj obraz sem zaril med belino blazine in odeje, dolgo gledal vzorce na steni, potem sem si prižgal film in se režal, jedel sladkor. Ti si ves čas ležal, se mi smejal in si z nekom nenehno izmenjeval sporočila po telefonu. Začelo je popuščati, ampak še vedno sem se tresel. Gorel sem kot svečka, okušal zračne valove, ko si ves zaskrbljen vstal: »fuck this shit« in odšel v kopalnico s telefonom ob obrazu. Usedel sem se na tla, objel kolena in opazoval sobo, ki se je valjala v ponošenih oblekah, knjigah in zvezkih, razpršenih po tleh, tvoje prazne škatlice tobaka in tvoja nerazumljiva govorica, ki je naraščala in se odbijala ob keramiko zaprte kopalnice, tvoj glas, ki se je tako razločno začel drobiti, kot da so ljudje okoli tebe umirali. Poražen si, ker ti ni vseeno, in jaz sem sam na dnu sobe, do vrha napolnjene s skrbjo, v neredu, ki so ga moje budne sanje pustile za sabo, skupaj s tvojim jokom, ki pronica skozi stene. Oba sva otroka, ki hočeta z jastnostjo čutila vključiti in sprejeti v zavest tisto, kar sledi dotiku, sluhu, vse podrobnosti sveta, ki naju tiho udarjajo skozi neprespane noči.

OSTANKI PARIZA *za Terezo v Parizu, avgust 2011*

Zbudil sem se v ostanke včerajšnega Pariza. V prazni sobi v tretjem nadstropju nasproti opečnatega zida, v drobtinah prejšne noči. Ne morem se več pretvarjati, da me ni strah. Sprehajam se po dežju in poskušam odmisлити dež, poskušam premagati dež v miselnih igrach. Potovati sam mi je omogočilo spoznati tebe in druge, toda zdaj sem izgubljen v dolgčasu in potovalni osamljenosti.

Najbližje si bila, ko si odhajala: sinoči, ko sem se boril za to, kar si moja osebnost še lahko privošči, in se pogovarjal s francoskimi pol-geji, s črncem Bobbyjem, ki je zares bil gej in ki si ni upal sam potovati po Evropi, s hipsterji, ki so se selili na drug konec mesta proti še zadnji nadrealistični zabavi, z motoristkami, ki so bile tetovirane z narobe razumljenimi simboli, tik pred izhodom, tik pred odhodom, dokler nas nisem našel in smo stali v krogu na toplem poletnem dežju in si podajali melanholiijo, marihuano in čas. Ko sva našla, ko nas je vseh pet našlo. Ko sem našel ključ do Pariza med nočjo in jutrom. Vedela si, kaj delaš: sezula si se sredi ulice in hodila bosa po lužah, radodarna si bila z življenjem in v tvojih očeh ni bilo nesmiselne begavosti ali nepotrpežljivosti. Začela si se ponavljati, da hočeš spat, ampak nam vseeno sledila in se hkrati pretvarjala, da imaš izbiro.

Potem smo se vsi sprehodili po mokrih ulicah s svojo jezo domišljijo uprto v naš mali jaz. Pustili smo se nategniti taksistu, samo da smo te lahko gledali, kako skozi drveče deževno okno občuduješ bele mestne luči. Johnnyja Casha si kovala v zvezde in Johnny Cash je zdaj v zvezdah.

Uspelo te nam je zvleči dol z zadnjega metroja, ki bi te odpeljal do postelje, in vse do majhnega praznega bara, v katerem smo odkrili skrivna vrata, ki so se odpirala v svet, ki nas ponoči nikoli ne izključuje.

Ali nam je res uspel samo spomin na bližino? Na koncu noči, ko se angeli vrnejo v razpršenost, brez sledov in vonja, ko smo še vedno tako blizu minule noči, napolnjene z ljudmi, v jutru, ki mu sledi, v jutru brez njih, brez angelov ali ljudi.

V jutru mi zmanjuje kondicije in izgubljam lepoto pridobljeno
v nizozemskih nočeh. V jutru ne morem več tekmovati
s Francozi v ljubezni. Kje si, v tem jutru, ko mi ni več do potovanja
in nočem iz svoje majhne začasne sobe, ko hočem iti domov.
Ker vem, da si v Parizu, in ne vem, kje v Parizu, in zato nočem več ostati.
Ker vem, da Pariza ni več niti za pest in bo jutri to mesto za eno telo lažje.

PESEM ZA M.

Od tebe bi se moral posloviti kot od nekoga, ki sem ga
imel celo življenje namesto srca. Razmišljam o ulicah,

po katerih boš hodil v mesecih, ki so še zelo oddaljeni
od moje trenutne samote, in jokam od sreče zaradi vseh dni,

ko boš na pol zadet, na pol bog, z utrujenimi očmi,
s toplim šalom in rokavicami, odganjal svojo trmasto srečo.

Vidim, kje vse boš hodil, opazoval, mogoče tudi srečal
moj izgubljeni odtenek v steklenih odsevih mestnih središč.

Upam, da boš takrat tudi ti kdaj pomislil name.
Naj bo tvoja hoja odločna, naj bo tvoj vid pravičen.

In če se znajdeš sredi zime in bo sneg že poteptan
s preteklostmi drugih, bodi brez skrbi, zaupaj vase

in pozorno opazuj, ker tvoje strmenje bo odgovor in
odgovarjal boš ravno na te besede, ki ti jih zdaj pišem.

POT
za J. P.

Seveda pot pomaga s svojo obljubo,
da boš srečal neko podrobnost,
neko misel, ki je prej nisi poznal,
jo držal v dlani ali pustil, da ti prosto
pluje po glavi in se dotika vseh spominov
in jih povezuje na neznan način,
ki te dela nemirnega in nestrpnega:
da je bilo vedno nekaj, kar si spregledal,
neka neozaveščena očitnost, neka resnica,
ki si jo pozabil, medtem ko si jo iskal.

KARLO
HMELJAK

Ko je čezse spolzel,
mi je tekel po rokah,
po trupu in vanj.
Gledal sem polne
struge in ga ustavljal
pred usti jezikzjezikom
nanj se je odzvalo bitje
srca v meni je oživiljal
in to tresoče bitje in
gladina neko oživljanje
kot udarjanje kot sunki
in jaz sem ga samo slišal
teči in premražen gledal
struge ledeneti.

Če sem bil dovolj mrzel,
sem ga lahko ohranil.

MITJA DRAB

34

CARVER

Leživa na postelji in berem ji iz Zbranih del.
Ne razume vseh besed moje polomljenje angleščine,
ampak vseeno posluša do konca. Potem mi pogleda
v oči in pripomni, da sploh niso tako temne.
Ampak kot maroni, se zasmеji. Reče, da si že
dolgo želi, da bi jih skupaj jedla. Kmalu bo jesen,
lahko jih bova, ji odvrnem. Iz kopalnice se vrne v
majjici,
ki ji sega skoraj do kolen. Prepogne se, ker nekaj išče,
dovolj, da ujamem blede polovički. Pridi, mi reče.
Nekaj časa še vztrajam za mizo in poslušam brnenje
poštnega mopeda, ki prihaja z ulice. Potem
zaprem balkon in se tudi sam slečem.

ABRAHAM

S hitrim korakom, vlaga
v zraku. V žepu raztresena škatla
vžigalic. Malo bombonjero,

ki sem jo kupil za tvojo mamo,
sem dal na balkon, da se ne bi stopila:
kaloriferju se je zmešalo in sporadično
se vklaplja in izklaplja. Sedel sem na školjko,

se nagnil naprej, pljunil slino, pomešano
z gnojem, odprl pipo in opazoval, kako voda
počasi odnaša rumeni sluz. Kitara v kotu
je iz dneva v dan bolj razglašena. Kupi

umazanih oblačil so se začeli mešati
s čistimi. Na mednarodni dan
preprečevanja samomorov. Verjetno
sem danes v oči pogledal živemu

mrliču, ti rečem, ko mi odpreš vrata.
Saj vsi počasi umiramo, si rekla in
me močno stisnila k sebi.

TANGRAM

Spet ležim v najini skupni sobi in mi je dolgčas.
V tej hiši, kjer me brez izjeme vsakič nekaj napolni
z obžalovanjem. Boksarska vreča v kotu se rahlo maje in
štejem nihaje njene sence na steni. Jedli smo dobro kosilo,

vsii poleg mene so vegetarijanci. Posebej zame so kupili
pivo, na ta način mi kažejo, da poznajo pesniško življenje.
Prisrčno je, mala se zgraža nad mojimi masnimi lasmi
in jaz stresam vice, da sam ne vem, od kje. Brat, ki mu

še vedno ne bi dal več od petnajst let, je nocoj spal
v šotoru na trati pred hišo. Postati hoče vojak, navaditi
se mora na te stvari. Hvaležen sem mu za ponujeno samoto.
Na podstrešju sem v zaprašeni škatli našel tangram

in pred spanjem urejal kose črne plastike v nemogoče
vzorke. Pred leti sem se rad videl na tleh velike sobe,
obkrožen z listi polnimi matematičnih formul
in izrekov. Prepričan sem bil, da bom postal profesor

znanosti, ne učenec ljubezni. Vožnja po cesti,
ki bi jo lahko prevozil z zaprtimi očmi, je vedno dovolj,
da pozabim na te vikende, ki se podirajo kot domine
in se nikakor nočejo sešteti v en sam dan, poln sonca.

Žalost je kot denar; najlepša je, ko je samo naša.
V drugih ljudeh jo je naporno gledati.

35

OPROSTI CHARLIE

Na konjskih dirkah še nisem bil
v življenju. Hoje po temnem
gozdu sem se začel
bati šele v poznejših letih.

Teža odločitev
visi nad tvojo
lepo svetlolaso glavo.
Boš šla levo ali naravnost?

V kopalnici je zobna ščetka,
ki se naslanja na mojo.
Mislim, da ni tvoja.

PO URAH TIŠINE

Petru

Po urah tišine sta se sami od sebe
prevrnili knjigi na polici. Kar tako, brez opozorila.
Toliko, da sem sumničavo prižgal luč.
Pomaranče na mizi razporejam v šamanske vzorce,
ki napovedujejo nočno vreme.

Moja soba je na dveh koncih odprta piščal,
na katero igrajo kubiki
postanega ljubljanskega zraka.

Končujem tvoje knjige.
Krčim tvoje življenje v dvajset let, v deset knjig.
To je torej ta obljubljena dežela.
Samota grize huje kot stekel pes.

write the poem of your life,
napiše kolega v chat.
Dvomim, da je to mogoče.
Ne pozabi - drug teden pivo.
Upam, da boš našel čas.

S FLAŠO TERANOVEGA LIKERJA

smo šli mimo tihih hiš in vrtov.
ni se nam ljubilo govoriti,
ali pa je bila kriva voda,
ki je nevarno šumela pod jezom.
sedeli smo, pili in napenjali vratove.
tam nad obvoznico, proti morju,
par utripajočih luči.
jasno:
od tu ni preprostega odhoda.

ROK
KOROŠEC

66.1961

Zaradi potrebe po neki odločitvi sem se odrekel zvokom,
Čeprav sem pričakoval, da mi ne bodo odmerili niti tistega, kar mi pripada.
Vedel sem se skrivnostno, pripovedoval o močnem deževju
In deljenju elementov, kakor da so marcipanove tablice.
Igraje smo zavzeli strateška mesta na grebenih spečih velikanov
In od tam opazovali, kako so iz naših trebuhov
Poganjale samote, kako so se v nebu izgubljali premiki,
Kako je telesno izginjalo v disperzijo valujočega.

Nameščen sem bil sem, k tej lačni rejniški družini
Iz kamna, iz posnete krvi, tih in šepav zalezovalec ostankov.
Nihaj kolebnice na ulici, kjer sem zastiral poglede, da
Jih ne bi razrezala polkna. Preval zavesti same vase
Okrog spominov in terjatev noči.
Objemam vse zidove hkrati, omet odpada, roka mi odpade
In se razleti v trpke kose apna.
Dežja pa od nikoder, reče, ko iz pločevinaste posode
šteje kovance. Dolgo nisem kadil, če sploh kdaj,
ampak zdaj moram prižgati eno. Nocoj je na sporedu slepota
v soseski, zato bom v izdolbenih gumbih na suknjiču
tihotapil sesirjen slad. Lahko bom izkoriščal kanale gibanja
v površni svetlobi. Inšpektor iz kota, kamor
se več ne obračam, je pa tako ali tako pozabil name (še prej sem jaz nanj).
Tokrat je okus bil še moj, še zrel in živ med zobmi.

In so srečanja bila kakor domine, ki po padcu spremenijo smer;
Nagajive cigančice, ki zajemajo roso iz žepov jutra in
Si jo z rokami nosijo čez obraz, od koder jim prah v kapljah
Spira dušo s prsi. Plast za plastjo se odpirajo

Luske grehov, zaradi katerih cvetijo želje iz zaslonke časa.

Veš za paro, ki se zvije iz kropa, zatem ko ga zlijejo čez ohlajeno
 Prašičje truplo in krop dalje kaplja z mize, iz gobca
 In topi postaran sneg (koliko ga ni stopila kri)? -
 Patetično morbiden postajaš -
 Kaj vem, že morda, ampak ista para zgane nekaj novega,
 Drugo asociacijo, če hočeš, kakor da bi pognala
 Zarjavel parni stroj, ki ga že stoletja uporabljajo
 kot čajno mizo, nato pa se naenkrat strese in zakašlja.

Ob tem pomislim na nekaj dni iz otroštva;
 Kot ko smo se na poti s sejma ustavili pri mlinu,
 Kjer reka zavije v len levi zavoj, preden za omaro
 Izgine v odprtino v parketu. Kolesa smo pustili v
 Travi in ležerno legli na nabrežje. Ti si prvi slekel
 Srajco in hlače, stopil pred nas ves tak kot bolan, suh in
 Bled otrok, se prijel za jajca in stekel med tokove.
 Ostali smo se režali. Nekdo je rekel, da se mu voda zdi
 Prehladna. Nihče ni šel za tabo. Pravzaprav smo
 Kmalu za tem odšli. Tvoje frnikole in žebličke smo pustili tam.
 Tudi kolo smo pustili rjaveti v travi. Odgovorno sem
 sprejel to odločitev. Ne nazadnje je bila moja - hočem reči,
 da mi je nihče ni vsilil, niti je nisem nikjer prebral, temveč
 je padla name kot ogromna roka, ki te pobere s tal in
 prestavi v variacijo na tvojo pesem.

68.09

Danes prvič me je poezija uspavala -
 To, da je bila moja lastna, je še najmanj presenetljivo.
 Poslušal sem posnetek nedavno napisane in
 V nekaj zadnjih verzih zlezal v površinski spanec,
 Med okusom kave v ustih in odštevanjem mučnih trenutkov
 Do začetka pogrebnege sprevoda. V pišu zmedene stvarnosti
 So misli izstreljale podtaknjena jajca v vse dimenzije
 Tudi prek mosta, ki izginja za naježenim drevjem
 In so ga še včeraj nategovali med ustnicama,
 Pod katerima se dolbi dimenzija lakomnosti po
 Vprašanju, znotraj katerega so skriti vsi odgovori,
 Njihov domet ni dolg, ne, ni to - temveč je pomembneje,
 Da se iz izstrelkov v zraku valijo transferji
 Kategorij, o katerih prej nisi imel pojma, da kot
 Roj čebel zbadajo tvojo dušo od znotraj.
 In ne boli, kakor bi bolelo, če bi večerjal brstiče osata
 - bolj je podobno gnevu naperjenem proti
 Razdaljam med nebom in vsemi besedami zanj.
 Izognil sem se krdelom pajacov, ker si me pravočasno
 Zgrabil za rokav in odvlekel v prvi vhod,
 Kjer sva se valjala kar tam pod oboki na zvokih
 Odklepanja vrat nekoč in naju je povozila konjska
 Vprega, fantič je obstal pred kupom najine golote
 In pločevinast obroč, ki ga je kotalil po dvorišču,
 je pobegnil na pločnik in se od tam
 zataknil spominu med zobe.
 Prah si naju je otresel s hlač, sedla sva na rob pomola,
 Z nogami sva ribnik dvigala nad horizont
 In srebala redek zrak iz poroznih skodelic tujosti.
 V šali si zajel bolečino iz vode in mi jo vlil za ovratnik.
 Moj suknjič je bil žameten in rjav - lepo se
 Mi je prilegal, sam si mi to rekel. Ti si imel obute
 Dolge nogavice in kazal kolena. Skozi tanko srajco
 Je prosevala surovost, deška predrznost, jeza in
 Očetova smrt. Kadil si ga s cigareto in
 Ga zapiral v rebrasto kletko, ker si se bal, da te
 Bo znova zapustil.
 Brcal si ga vso pot po prašni cesti in scal na
 Kolo, ki je pustilo odtis na nebu - podaril ti ga je,
 Ker sta nekoč rastla iz istega odtenka zavesti.
 Odhajam, veš? Odhajam, ker odhajaš ti.
 Vsak-sebi se oddaljujeva sočasno, ne da bi to posebej
 Načrtovala. Iz ulic izginjajo kopije korakov,

Platno se trga na robovih, ker ga nateguje odpadla
Svetloba, in kompozicija gibanja po lastni
Postavi zavrača vse domnevne težnje po
Izkoriščanju prostora. Jesensko listje
Ne gnije na tleh, mrak daje slutiti, da se ne bo umaknil
Noči, neonski napis ne utripa po zapisu pi-ja,
Temveč ga je veter objel v ritem mirovanja.
Mesto je subtrakcija poverb vsega videnega naenkrat,
Kot če bi simultano predvajal vse zvoke in bi
Ustvaril univerzum hrupov, ki se med sabo
Izničujejo v tišino ali nekaj več, morda samoto.
Znan mi je koncept izkoriščanja kaosa za vzpostavljanje
Reda med stvarmi. Imenovali smo že namestnike
Luči in določenih naravnih pojavov, ki spadajo zraven,
Tudi za rojstvo najbrž obstaja alternativa.
Sonce se bo spustilo dovolj nizko, da ne
Bo seglo čez vrste stavb in bodo pločniki
Zamrznjeni v nenehni senci smrdeli po
Vlagi smrti. Melanholijo določa vektor,
V katerega smeri sipljem oporoko v studenec.
Okrog nas lebdiyo baloni, polni tujcem odvzetih
Poročil o nihanju stvarnosti. Čete norcev
Korakajo proti dvoru, jemljejo, kar so
Za sabo pustili spregledani utrinki idej.
Iz objemov pesmi se izvijajo prikazni in se jim pridružujejo.
Obema je bilo jasno, da ne boš
Vračal odprtih spektrov, samo zato, ker se
Zavedaš, da so secirali tvoj govor o drugih tradicijah.
Bilo bi neumno in s tem bi jim priznal,
Da si se nekoč že spogledoval z drugimi
Interpretacijami zavesti, kot je tista vrezana
Na notranji strani straniščnih vrat.

63.1

nocoj se je mehur prekril s svetlečo milnico
bilo je kakor bi s pogledom pospremil dlan v ugasel signal
bližine in podložil blazino zastrti igri preden
obnemogla razblini hrup
seznam je noč pozabila v tujčevem žepu
oh oh
iz hriba poganja meglen sijaj dotikov

ni tujec če se nad njim lomijo iste misli
in se pod njim izteka kozarec potoka v
zamolkel lijak podzemlja

pobelili so stene za to priložnost
in čez okna obesili svetlikajoče se slapove
ki tečejo še ponoči ko ni več nikogar na trgu
slike molčijo ker so izgubile glas
kislina je razžrla krhka opna
zajame pod nogami odprti zvon

besedo v prihajanju iz vžigov
jemljemo nasvete za izkrivljene duše
ki so pomazale steno z mnenji in
ugašanjem cigaret
in jim ponujam možnost ko mislim da
sem možnost sam ali ljubimec ali oče

dviga se zemlja iz sladkornih zrn
v viharju začetkov
tudi pločevinasta konzerva je bila že zaklad
si vedel da je nebo pred požarom rjavo in ne
sivo kot navadno mislijo tisti ki še niso zgoreli

REKA

Številni dnevi so šli mimo in kasneje njihova leta,
ko nisem razmišljal o ničemer, razen o njeni temi,
kako drsi kakor most proti nebu.
Dan za dnem sem si sanjavo želel njeno melanholijo,
njena iskanja, njena mehka nabrežja so me zajela
in njen poljub je po mojem iztegnjenem vratu
mrmral kot rana. Moje celo življenje
je postalo vdih njenih zaraščenih razmišljanj
in včasih, v sončni svetlobi, bi moje oči,
obdane z vodo, bežno uzrle pot
do vélikega morja. Kajti tja me je odnašalo.
Potem bi moje okrepljene roke za trenutek
zaječale v listnati greben zraka
kot pena valov in strela, nagla kot bolečina,
bi šla skozi mene na svoji poti proti gozdu
in pogreznil bi se nazaj v isto brutalno nežnost,
ki me je pregnjala, ki me je imela za sužnja
v svojih tekočih razdaljah oči, in nekega dne,
kljub ihtenju v želji po mojih dotikih, bi me zapustila,
trenutek neskončno slanega zraka! kot signal
utripajoče sonce! na odprti rani sveta.

DVE VARIACIJI

Nenadoma se pojavi tisto telo: v mojem dimu,
medtem ko nekdo na veliko opisuje Grčijo,
tista slavna monotona izjava se zdi bela
ob nateznem malodušju življenja
in zdim se intimen s tistim, česar se zgolj dotikam.

1
Ne bom se soočil s stvarmi,
ker nisem začetnik,
niti zaspal ob srcu,
ki ne opeče volkove stran,
lov in vrlina ob ognjišču.
In veš, da če zaplavam v nebo,
bo težko kot valovi.

2

Vesel sem, da je kamen težek
in da se počuti čisto v redu v mojem srcu
kot oko v lončku zemlje.
Napišimo dolga pisma o vélikih temah,
ribjih sendvičih, jajčnih sendvičih in siru;
ali o potovanju v Mehiko, Italijo in Avstralijo.
Jem veliko, da ne bom pijan, in potem
pijem veliko, da bom vznemirjen,
in potem sem odšel stran, ne vem, kam
ali s kom, in ne morem se spomniti stran od koga,
ampak zdaj sem nazaj s svojo papirnato vrečo
in naslednjič moj obraz ne bo šel z mano.

MAJAKOVSKI

1

Moje srce je čisto iz sebe!
Stojim v kadi
in jokam. Mama, mama,
kdo sem jaz? Če bi on
le prišel nazaj
in me poljubil na obraz,
njegovi hrapavi lasje podrgnili
moje čelo – utripa!

potem lahko dam obleke nase
verjetno in se sprehodim po ulicah.

2

Ljubim te. Ljubim te,
ampak se vračam k svojim verzom
in moje srce se zapira

kot pest.
Besede! bodite
bolne kot jaz, omedlite,
zavrtite nazaj svoje oči, tolmane
in strmel bom dol
na svojo ranjeno lepoto,
ki je v najboljšem primeru zgolj talent
za poezijo.

Ne morem ugajati, ne morem očarati ali zmagati,
kakšen pesnik!
in čista voda je polna

krvavih udarcev na svoji glavi.
Objel sem oblak,
ampak ko sem poletel,
je začel deževati.

3

Kako smešno! na mojih prsih je kri
o ja, prenašal sem opeke
kako smešen kraj za to, da se zlomiš!
in zdaj dežuje na drevo
ko stopim ven na okensko polico
so železniške proge pod mano dimnate in
lesketajoče se s strastjo za tek
poženem se na listje, zeleno kot morje

4

Zdaj tiho čakam, da se
katastrofa moje osebnosti
zdi ponovno lepa
in zanimiva in moderna.

Pokrajina je siva in
rjava in bela v drevju,
sneg in nebo smeha
vedno pojemajoča, manj smešna,
ne samo temnejša, ne samo siva.

Morda je najhladnejši dan v
letu, kaj si on misli o
tem? Hočem reči, kaj si jaz? In če si,
sem mogoče tisti pravi jaz spet.

SWOLLEN

his hands gripping the air front
fingers tight to the waist pulls
and grabs her toward him
swelling their swinging bodies

he'll never get close to how she feels
or even know about
when she saw those tamed impalas and live lions in
serengeti
or for what matters any other events in times passed

swollen bodies part after moist body parts
the small end points like velvet snow moss carts
the tritest of them all catering a flabby, flaccid,
floppily, dissed coloured blue-headed dairy slinger
smelling like burnt grass

not omitting the vomiting granular rotten pasteurized
glass yogurt co-blamed tasteless to bare
nothing compared to a bright bird landing on a branch
amidst the giant bush-like trees
more like a coward airing its time on again

or repeat the formula
from time to time
three times for time's hence and then
get it on

DO YOU

when i stop stopping
when there isn't even time to start anything
when things just happen

then comes a boomerang
the dancer's row roams the land
meets a man boy whatever
comes pre-handed to end
sometimes surprises beyond deception's stand
sometimes among friends
others alone
most moments with you
you stop to write no wrong doing
no thing to have to do nothing at all
to become read on raw light
through the breach of another fall
to go on riding the eye of an eastern lion
young wave for long lost agriculture
and the sea's the concrete saviour
so they sow sorrow so they say they said they're sorry
so they go on writing those unknown stories
not just in time
just like the last time
like lost in lines heard of word rhyming with bird
caught at sunrise

a cat's smile attacks the pride of the prey
and on the rooftop they pray while singing along with
the winged wind's sighs
to come leave and drop a line for autumn rain
the leaves fall dry when clouds form high to wet the
soil the roots suck on and

shut all other senses

READ BY SEE-THROUGH EYES

all possible words
all possible exchange is a possible cheat

mathematical layers on sheets of electronic paper
pixels of open sourced contents
read by see-through eyes

stupid deprived of privacy
the deep rise in oddnesses left unwatched unmanned
amended

SAY GOOD-BY YESTERDAY

yes they say
yesterday was a good buy
they say walking by the street
welcoming the heat
»we too are here« and shylydrink
while spilling their dna

the ones who search to find the ones who search to
lose the ones who search to fine the ones who search
to choose the ones who use to be the ones who want
to take the ones who want to view the ones who find
mistakes in everything you do

you say hi to now
you think why and how come?
a shut shout enters
a shot shot at the noun

another single sentence

OUTSIDE

guiding my fingers as they connect to the brain i whisper,
i whisper them while some guy whistles outside. then
comes the plane, again breaking the sky as imagined
by this random object that is sound, it lasts for a while.
wants to crucify the skies, but the church is so near
hanging the bells on with john paul second on a banner
outside. some bytes of radio waves activate your cells.
and the guy still whistles. there's a numbing sound of
traffic on the road. and there it is, the plane breaking
the sky as imagined ...

SUCCESS FOOL

how would i speak to you. after now. how would my
voice sound in zero gravity. what would you hear if i
spoke of what isn't meant to be spoken out loud.

practice makes poor facts seem relevant. nothing's
meant to be perfect. as you lay the pieces to complete
the puzzle you spot the found links of a made-up story.
every story contains its blanks. those missing memories
of plotted moments. ranking them zero to ten, then
forget and pretend nothing has ever happened. because
that's how it's meant to be when you're not out there
looking to see.

the sky is what drives you most and you dream of
reaching high, but you speak of the same sun, make
me sweet then melt down. your taste fills my dazed
thoughts and every single day i have fought to believe
within or believing not. and some morning comes the
day when you screen away and make it more sound than
ever. your golden heart screams and through your eyes
swaets another fool's stop.

i'm aware of the facts and excesses. have been wearing
them out. maybe tonight i could go flaunt on my ego
going in neverending masquerades. just haven't yet
decided which mask to wear.

MATJAŽ ZOREC

IDEOLOGIZIRAJOČ INTERMECO

nek odlomek

Bil je, je lik, poblaten in blateč, čemur zoperstavljati se z uporom, idejčkastim trmoglavljenjem tja v neke popevane tri pizde matrne, je v sami strukturi ovrženo. Obstoj kot nepotešen strah, skrajna občutljivost, tekoča nervoza, vse podgonjeno neznosni zaljubljenosti, statično, a neotipljivo in spolzko, necelovito. Razvalina. Gespenst, ki blodi. Tu in zdaj? Prav tu, prav zdaj. Raztreščen čez vladajoč diskurz. Ni iskanja, ne odgovorov ne vprašanj. Oboji so del problema. Vse je jasno. *Ve se*, govorica kraja je narejena, zlagana in zgrešena, ne v nekih teoretiziranih, kot s tem je itak tako in tako, nebo je modro, voda je mokra, življenje eno navadno sranje itn., temveč s tem nakladanjem sami sebi, verjetje v nek slab prav, praktična zabloda v vseh svojih samooplajanjih. In *ve se*, kje je prava resnica, dober prav, prav dober vsem paradoksalnim inherencam navkljub, s paradoksalnimi inherencami zapopadenimi, ne čistunsko kastriranimi v absurd. Tej pa veleumi, ki jo živijo, ne verjamejo. Niti jim ni treba verjeti. Morajo jo vedeti.

Ti misleci misli človekove, cehmojstri homo erektičnega dejanja. Njihove reference so verjetnost, artikulirana z gotovostjo, posebnost, sprevržena v svetost, kritika, zdrkana v onanijo, apologija abstrahiranja. Njihovi dokazi so nedvoumni. Njihovi junaki sofisti. Njihova

maksima izvirnost za vsako ceno. Njihov genij je kurac, ki skuša pofukati samega sebe. Njihova lepota je boleče očitna. Njihove napovedi so prerokbe. Njihova zaveznica je romantika. Njihov ščit mistika. Spadajo v razred čarodejev. Njihova resnica je dvojno zakodirana. So kritiki religije. Praktičnost praktične prakse je peskovnik njihove fatamorganične fenomenologije, vedrca, s katerim si izmišljajo male falične potičke. Tu in zdaj sta priveska hermenevtično ontoloških pičkanj. Jaz ... *sem*. Uau.

In drugi so, hrbtni strani, variacijska grimasa na istem obličju. Ti ne marajo socialnih konvencij in hipokrizije kot njihove biti. Nasilje povprečnega prava kvari genij. Konvencionalne spodobnosti, grdobe grde, mlinski kamen za človeka, pardon Človeka ali kar ČLOVEKA, Č L O V E K A. Tistega, čigar kurac grize vse, in ne obratno. Konvencije, lažnive lažnivke, ostudno lažejo, grdo grdo blateč blestečo umetniškost vsem posebnim, drugačnim, izvirnim, ustvarjalnim, genialnim, *n e k o - n v e n c i o n a l n i m*, lažejo drhali, žrtvam in še bolj sebi. In to vedo. Vsakdan fukajo, fafajo, drkajo, ližejo, ščegetajo, ščijejo, serjejo, prdijo, rigajo, goltajo scanje in drek med vsem tem, po vsem kozlajo in v deviškem obsojanju vsega naštetega živijo, kot da tega ne počnejo. A kadar ne fukajo ... takrat so *zares* perverzni. Hipokriti konformistični. In morala, etika, ta njena zveržena ketna. Ta sprenevedanjska krona na mandatarskih plešah, preobičajnostne kardinalske

buče, sprevračanja, spreminjanja, spreganja naravnih zakonov v prid popolnoma zgrešenim, nesmiselnim, nelogičnim, nepoštenim, neprištevnim, nenaravnim danostim človeka kot unikatnega naravnega bitja. Svet je narejen tako in tako. Zakoni narave so nedvoumni. Nasprotovanje nespornim pravilom vesolja je največja kršitev proti vesolju, naravi in človeku. Vam že pokažemo, povprečneži, ki vsake toliko prižgete za naš planet kataklizmično plastično svečko na grobu umrlega! Glejte zdaj, kako se zadavi očeta, pofuka mam, ima z njo velesrečno in velesrčno družino, ki jo, z mamoženo vred, zakolješ in jo, z mrtvostarim vred, pofukaš, potem ko v nebrzdani slasti in strasti goltaš posmrtno fekalije, vsa postživljenjska posiljena trupla skupaj sežgeš, nazadnje pa pogasiš ogenj z najsilnejšim brizgom sperme vseh časov, saj na vse to kajpak z neustavljivo naslodo prek vseh meja preobjestno drkaš oz. to počneš s kostmi že umrlih babic, dedkov, stricev, tet, bratcev, sestic, snifajoč njihov pepel. Potem zoglenele ostanke požreš in jih skozlaš in se nanje poserješ in spet požreš in izserješ in v roki mečkaš z genitalno sluzjo zasmoljeno packo, nedonošenčka, ki si ga pred onanijsko mrtvo orgijo iztrgal iz pičke trinajstletne hčerke s solzico v levem očesu pojoč An die Freude.

V oklepaju odpustek tistim, ki so v svetu, življenju, človeku videli en velik nesporazum. Nedosegljivo željo. Popolno zgrešenost teorije, prakse in sinteze. Obstaja neizprosna razsežnost te resnice. A le v obzorju njihove kritike.

Še so. Poeti brezbrizne relativnosti. Zajebantske objestnosti, goltanja življenja, hladne distance. Apologeti lastnega vulgarnega individuuma, travestitorji duha sperme, s katero so spočeti. Frajerji. Fukajo ženske, moške, izdolbljena in s smetano polnjena jabolka, ližejo pičke, njihovi kolegi serjejo kurbam v bideje, pljuvajo po spomenikih, ščijejo na vhode katedral, kozlajo v čorbo za brezdomce, grizejo ščegetavčke kurtizan, goltajo izsrane cente. Raztrgani prežvekujejo biftek in lososa. Boli jih kurac. Uau. So brez vez. Brezvezni. Padalci novega vala nove romantike. Umetniki, to vedo, prepričani so v to. Ni bilo vedno tako in gotovo jih kdaj kje na samem, v kakšni senci kakšnega kota po rutiniranem, pretežno jalovem izlivu sebi v čast, uščipne črviček dvoma. O, črv, ta rezka batina, jih je tolikokrat krvavo nasajala od zadaj ... Ni

ga težko pregnati, saj so najsodobnejša stvar, glavni na vasi, nedosežni frajerji. Namesto diamant pišejo pička in namesto sistema čečkajo aforizme.

So samoumevni geniji, pesniki, apokaliptični preroki. Njihove napovedi so strašne. Vse gre v kurac. Vse bo uničeno. Vsi bomo pocrkali. Rdeča zora brusi srp, Evropa, EVROPA bo umrla v ekstazi smrti, civilizacija je sfalirana, le še petardo ji je treba stlačiti v rit, da se dokončno razčefuka. Sistem je v pizdi. Sistem je jalov. Sistem nima prihodnosti. Sistem, sociala, družba, civilizacija, kultura, kar smo naredili in izgovorili. Trhla baraka iz prevarantskih kart je ta naš človeški, vzhodni, zahodni, severni, južni, semitski, arijski, antisemitski, antiarijski, poševnooki navzgor, poševnooki navzdol, črn, bel, rumen, rdeč, rjav, roza, mavričast, oseben, neoseben, posplošen, poseben, ravnodušen, kavzalen, eksotičen, filistrski, naturalni, avričen, brezspolen, faličen, vaginalen, pičkast, kurčev človeški svet, treba je izmakniti le eno, kjerkoli, in pof, šmrt, frf, zašelest nas ni več. Ta naša organizacija, nič, ničevost, ničnost, poden. Treba je do prahu pretresti temelje, prevrednotiti vrednote, prevetriti paradigmatizirano zatohlost, zrušiti ničvredno Zlo, Krščanstvo, Cerkev, Evropo, Bankirje, Korporacije, treba je začeti na Novo. Novo vesolje, Nov svet, Svet, Nov človek, Človek. Nič več homo homini lupus, zdaj se deremo človek človeku - človek. V njih je ta evangelijski čas.

Ali se delati, da nas to nič ne briga. Kaj pa je meni do tega. Kaj pa meni to pomeni. Kaj imam pa jaz od tega. Kaj me boli kurac. Jaz sem človek, slišite, poznate to svobodno, avtozajebavano reč. Nikomur nisem nič dolžan. Meni to ne pomeni ničesar. Nič nimam od tega. Ne brigam se za vesolje, vesoljnost, pravilno, pravila, moralo. Jaz v tem ne vidim smisla. Kjerkoli sem, storim, kar je treba, da imam le lahko svoj mir. Vratove bi rezal za ta svoj mir, ravnodušnost, nedejavno vero v nič. Nikomur v napoto in v svojem kotu pod svobodnim soncem. In če bi mi na nasprotni strani dali v roke bajonet, bi klal za njih. Brez kančka vesti lahko prestopam čez trupla, naj bo po vodi hropeča crkovina z raztrganim želodcem tujec, ki ga prvič vidim, ali moj brat. Vseeno. *Ni je vrednote, ki bi ji bil zapisan*. Ni me na tem svetu slepil. In tudi če nisem nič drugega, raje slepim sam sebe. Vsaj vem, pri čem sem, kdo koga fuka, in sanjam, tem navzen obrnjenim sanjam, s prizanesljivim nasmeškom pravim

sanje. Raztrgan, klavrn, pritlehen, vulgaren, neokusen, nizkoten, podel, nepotreben, odvečen. A samosvoj. Nikomur ne dolgujem ničesar.

Jasno. Se razume. Kajpak. Itak. Je tako. Ni druge. Človek človeku - želva.

Zdaj je sicer lahko reči posameznemu individuumu, kar pravi že Aristoteles: rodila sta te tvoja mati in tvoj oče, da je torej združitev dveh ljudi, torej generični akt ljudi v tebi proizvedel človeka. Vidiš, da človek tudi fizično dolguje svoje bivanje človeku. Pred očmi moraš torej imeti ne le *eno* plat, *neskončni* progres, po katerem sprašuješ še naprej; kdo je rodil mojega očeta, kdo njegovega deda itn. Trdno se moraš držati tudi krožnega gibanja, ki je čutno nazorno v tistem procesu, po katerem človek v plojenju ponavlja samega sebe, [po katerem] torej *človek* ostaja subjekt. Toda odgovoril boš: priznam ti tvoje krožno gibanje, a ti mi poznaj progres, ki me žene čedalje bolj daleč, dokler te ne vprašam, kdo je ustvaril prvega človeka in naravo sploh? Lahko ti samo odgovorim: tvoje vprašanje samo je produkt abstrakcije. Vprašaj se, kako prideš do tistega vprašanja; vprašaj se, ali ne izhaja tvoje vprašanje s stališča, na katerega ne morem odgovoriti, ker je napačno? Vprašaj se, ali tisti progres kot tak eksistira za umsko mišljenje? Če sprašuješ po stvarjenju narave in človeka, potemtako abstrahiraš od človeka in narave. Postavljaš ju kot *nebivajoča*, in vendar hočeš, da ti ju dokažem kot *bivajoča*. Zdaj ti porečem: opusti svojo abstrakcijo in s tem opustiš tudi svoje vprašanje, če pa hočeš vztrajati pri svoji abstrakciji, bodi dosleden, in če si zamišljaš in naravo *nebivajoče* misleče, si zamišljaj kot nebivajočega samega sebe, ki si vendar tudi človek in narava. Ne zamišljaj si, ne sprašuj me, zakaj brž ko si zamišljaš in sprašuješ, nima tvoja *abstrakcija* od biti narave in človeka nobenega smisla. Ali pa si tak egoist, da postavljaš vse kot nič in sam hočeš biti?

Ostane razstavljenje, slavljenje poslednje nihilistične solze, skrajna razgradnja, izsrkanje substance, izsušenje pravljič v brezčasju oblik brez pomena, okrasju razlik čez kolena.

Nekaj drugega, nekaj drugega. Kot da nekaj drugega sploh lahko obstoji. Kot da nekaj drugega ni nekaj, kar je a priori vtakano v tisto domnevno prvo. Kot da je domnevno prvo lahko kaj drugega od nečesa drugega. Kot da ni krik tisti, ki šele vpelje tišino. Pisati

in vzdihovati, opomenjati med trenutki. Do natanko tegale hipa nekaj, in potem, hop, zdaj pa dovolj. Saj je ravno ta trenutek tista točka, vz, predpostavljajoča ves prejšnji tekst, kontekst, eks, torej ne more biti nikakršen prelom, še lom ne, kvečjemu intencionalna ideologija, slepa revolucija, šarlatanski beton, zev zavajajoča konstrukcija. Kaj je potem obstoj, kaj nepotešenost, kaj strah? Skrajna občutljivost, neznosna zaljubljenost. Občutljivost je tako ali tako na robu skrajnosti, zaljubljenost pa kot smisel dajajoča še kako znosna. Torej nikakršna občutljivost, nična zaljubljenost? Potrjujoči oksimoroni, logistični paradoksi. Razvalina, krona veličastnega. Strah, razblojena moč. Vpetost v polje strukture, na vnaprej določeno njivo, determiniranosti falogoegocentričnega subjekta, očetove kurbe. Kar se zgodi, če se sploh lahko karkoli zgodi, ni nikoli premalo. Vedno je preveč. Ponavljanje je cikel. Smrtna resnost je svitanje farse. Niso važni odgovori, važna so prava vprašanja. Vprašanja so maskiran odgovor. Komur je jasno vse, mu ni jasno nič. Vsaka govorica je bistveno narejena. Resnica se ne nahaja. Veleumi so verniki najslabše vrste. Ničesar ne potrebujejo. Imajo preartikulirano pretvezo, podtikovano protezo.

Ti, ti fantje. No, naj jim bo, tudi dekleta. Načeloma. Pa pojdemo, lepo po vrsti, bržkone, bržčas, najbrž, verjetno, menda zadnjič. Ni čisto neznano, da je famozni intelekt zloščen odsev nečesa nemala nasprotnega od racionalnega uma, razuma, poguma. In tudi ni popolna skrivnost, da je poziv, prikaz, *delo*, kako to nekaj nemala nasprotnega pravzaprav niti ni tako zelo neizrekljivo, kot se zdi in se lahko, v pravem polju, po pravi metodi, s pravim diskurzom, prav dobro in celo odlično spoji z z razumom prežarčenim umom, da je torej ta poziv, prikaz, to delo precej znatno in potratno označeno z obskurnm, šarlatanskim, neresničnim, prirejenim, zlorablajočim, zlaganim, napačnim tako namerno kot nenamerno. Imamo pa že raje, bomo prijazni, duhovito pojmohtskega čudaka kot smrtno resnega govorca: Ni vam težko verjeti, da ničesar ni, da ni smisla, da je vse arbitrarno, groza vas je zapopasti čisti brezbožni smisel, kjer med absolutno žvalečo poljubnostjo ni ničesar arbitrarnega več ... Ali pa vsak, ki ima kakšno v bluzenju zakrknjeno pametovanje za fuknit stran, klepeta o velikih in malih drugih, spolnosti

in nemški klasični filozofiji. Duh je gluha. Od muh do rjuh. Ti policaji animaličnih dogem, kapitalisti lupus eklektičnega razglabljanja. Njihove samozadostnosti so gotovosti, artikulirane z verjetnostjo, občost, sprevržena v zaničevanje, apologija, odfukana v orgijo, kritika zapopadka. Njihove domneve dvoumne. Njihovi statisti so sokratiki. Njihov epitaf je neomejeno posnemanje. Njihov idiot je pička, ki skuša pogoltniti svet. Njihova grdota je božajoče zakrita. Njihove odpovedi so zgodovine. Njihov sovražnik je realizem. Njihov meč empirija. Spadajo v razred znanstvenikov. Njihova laž je enkratno enostavna. So apologeti ateizma. Teoretičnost teoretične teorije je vrtiljak njihove oazne refleksije, s katero interpretirajo velika luknjičasta premikanja na mestu. Tam in takrat sta del apokrifno nebstvenih kurcevanj. Mene ... *ni*. Hm. In drugi so, drugi drugih, drugih drugih drugi, drugi drugih drugih drugi ... Prsne, prve, naslovne strani, hrbtnne platnice, vsi psihotično simptomatični. Čutnosti, zaznave, zavesti, sile, občosti, dojem, zasebstva, kave in cikorieje. Duša govori in telo gnije. Vam že pokažemo, samooklicani rušilci. Zamižite nekega dne in se načudite, kako se vsako nasprotje, neizrečenost, razpotje, izročenost usedlijo v svoje pravilo, kako se spravi z očetom, spička z materjo, kako se preseli, poroči, osamosvoji, kako se dela otroke, zanje skrbi, vanje zaiskrijo isti vzorci, kako se postane suverena enakovredna celica v demokratičnem tkivu, s službo, krediti in nizkomaščobnim sirom v ohlajevani škatli, neodvisen enakopraven atom v republikanski molekuli, brez dela, zadolžitve in polsuhe salame v hladilniku. Brez odpustkov, brez pozabe, brez pardona. Pravijo, da sicer priznavajo pisavo, da pa se, ti mikroskopi in teleskopi, zavedajo smrtnih rok, ki jo piše, in njenega neizbežnega, sproti izgubljačnega se pomena. Ti vidci videvajo radioaktivne praške supernov, kako v pravljličnem ciklu časa izpisujejo njihove misterije in mirakle, in njihovo sinhrono pihanje jih sproti razprševa. Njihov prek vseh dioptrij izostren pogled vidi onostranstvo na svojem nosu. Nevede najbolj negirajo le sebe. Revčkom je tako dolgčas, da jim ne more priti, če ne fukajo med špricanjem vseh telesnih sokov v nasilnem multiposilstvu. Lačni fantje se ne morejo nasititi, če ne goltajo svojih iztrebkov.

Groza se drami, srčne, dušne, dobro, tudi duševne muke brezdelnega, mladega, alkoholičarskega. V tem času, tem prostoru, kaj takega! Neverjetno, neresnično, nemogoče. In nekašno oksimoronizirajoče filozofiranje? Nezaslišljivo! Sovražniki, protipostavljena afirmacija vas izniči, besednjak resnice, izdajstvo te ohrani. Nesrečna zavest, motrena kot *čista zavest*, se torej *do svojega predmeta* ne *obnaša* misleč, temveč vtem ko je sama sicer *na sebi* čista misleča posameznost in njen predmet prav to, a *odnos drugega do drugega sam ni čisto mišljenje*, takorekoč le *poboža* mišljenje in je *pobožnost*. Njeno mišljenje kot tako ostane brezlični hrup donenja zvonov ali topla meglena izpolnjenost, neko muzikalno mišljenje, ki ne pride do dojema, ki bi bil edini imanentni predmetni način.

Vse je bilo povedano. Povedano vezano, saj drugače ne more biti. Vezano na ... Ve se, na kaj. Naj bi se. Če ne, nevredni brezumne poštevanke sledijo - opevani, neopevani GWFH, M, F, L. In njihovi stezosledci.

Zmerom se prenašajo, druga čez drugo, kot v resonanci prepleteno valovanje, te in te, te te besede. Vendar, neomajni, trdni, mirni, prepričani, vedoči, umski trdimo prav, ko pravimo, da se *da* povedati natančno, nedvoumno in nenegirajoče se, vezano na natanko določen pomen. Slednjič neintencionalen presežek ni odtujen, ker je z zaobjeto nedomačnostjo sam dovršitev. Negacija ni drugo.

Ostane, da zaključimo.

Zmuzicirajmo.

KATARINA TOMINEC

MUZA SE MUZA

I feel like a monkey, mu je dejala pred kocertom. -*But I like monkeys!* ji je odgovoril.

Pejd k nam na piščanca, stari, sam še iz pečice ga vzamem, vse sm že prpravu. Ne morm, ej, morm vežbat. A zdele zvečer boš vežbov? Ja, neki bomo snemal drug tedn, res ne morm.

Greva na pjačo, ji je rekel, ko se je z lažjo odkrižal prijaznega znanca – potem je naslednje tri ure prebil z njo, neizbežno nujnost večernega vežbanja je pojedel namesto nesojenega piščanca. Ker je rad jedel besede. Predvsem svoje. Ka kej igraš, je vprašal. Ka boš kej igrala, jo je vprašal. *Regard de l'église d'amour* – pri zadnji besedi naslova mu je zasvetil konec cigarete in za hip sta se ujela z očmi. In kolk časa že žaluješ? Kva? Dve leti?!? Huskyji pač umirajo.

Kvaliteta njegovih konsolacij je bila obratno sorazmerna s kvantiteto neznanih znank, ki jih imajo recimo pesniki vedno obilo na zalogi – skoraj toliko kot dlak na pesniškem jeziku. Pa saj to ne samo, da je zdaj nepomembno, bilo bi mu tudi nesmiselno pojasnjevati, je pomislila. In neopazno zavila z očmi.

Ostalo je bil uvod v sprehod na koncu pogovora (začudilo jo je, ko je ubral njeno smer, proti njenemu avtu): grem še mal s tabo, se je po moško opravičil. Zgolj malce samotnejši večerček ali čistokrvni izraz naklonjenosti? Je razen muzike premogel kaj čistokravnega? Morda. Ja, je premogel.

Zgodilo se je veliko kasneje, ko mu je med odmorom na njegovem koncertu, z roko v njegovih dolgih lasih, zašepetala na uho: muza se muza. Bilo je v zaodrju; naglas in sončno se je zasmel, neka gospa je izbuljila oči, ona pa mu ni nehala šepetati v uho, le roko je umaknila iz njegovih las, bila je srečna bližina njegovega nakovalca in stremenca ter njene sape, njenih ustnic in njenih aforizmov, nakar je vstopila njena profesorica, ki je morala nekaj zaslutiti, in dejala v jeziku, v katerem je imela navado govoriti intimnejše stvari: *are you*

decent? Tisti smeh je bil čistokrven.

A ti verjameš u lubezn?

A ti si za družino?

Sam pol zmer en najebe.

Uživala je, ko ga je podcenjevala/poniževala - da Kubrickovega *Shininga* nikoli ni zmozel gledati, ne da bi za roke držal katero izmed svojih žensk (kaj pa je tukaj hudobnega, je imela navado nedolžno pristaviti med sekljanjem česna za omako za špagete, saj vem, da maš Kubija rad). V resnici je imel rad njo. Ni ga bilo strah. A vseeno si se me oklepel kot prfoks svoje katedre, je pristavila, bodi no vsaj malo pozoren na resničnost.

Un peu plus vite, se mu je med ljubljjenjem posmehovala v jeziku, ki ga ni maral. Potem pa, ko je prišel čas, komaj razločljivo, z najostrejšim jezikom dramatične republike Slovenije v njegovih ustih: *bon voyage!* – vsaj enemu spermiju ... (vedno se je on bolj bal, da bo zanosila). Ali pa, seveda zopet citat iz Bogvečigavega filma: *baby, I wanna have babies!* Vsaj francoščina ni bila.

Kakšna škoda zate, *baby*, in posledično za svet (in za povprečni profil (bodočih) svetnikov), da nisi nikoli bral Safranskega. Kaj, te še vedno niso sprejeli v Društvo anonimnih alkoholikov (po njeno ljubkovalni nadimek za SAZU) – ? Ne skrbi, to vse še pride. *Alice Miller: The Drama of the Gifted Child*, je imela takoj pri roki zafrkljivo sugestijo za literarno zdravilo.

Trpel je od kuge za novim.

Ko sta se spoznavala:

a si kdaj poslušala Floyde, je vprašal. Mnogokrat in na mnogotere načine, mu je izstrelila z mini citatom iz SP, ki je bil obenem tudi spominska sopomenka k njenemu intimnemu življenju. Le da on tega ni opazil. Ne citata, ne spominske sopomenskosti. SP – zanj kratica kvečjemu za svetovno prvenstvo.

Ležala sta nekje ob Soči, na samem; ona v črnih bikinkah, on gol, tako je zahtevala od njega, ta zahtevna ženska, ki mu je godila do te mere, da jo je kdaj celo ubogal. Da bolj vidim tvoja vnebovzetja, mu je govorila.

Ni imel časa za neoddane ženske. Potreboval je veliko časa zase. Speglan, kot je speglano zasebno življenje umetnika.

Homanist si, kajpak, ga je zbadala, pravi pravcati besedni homanist, mala vokalna substitucija za veliko banalno fugo, mu je govorila, fugo od besed k besedam, namesto od besed k dejanjem, tako je, če človek preveč ljubi sebe in umetnost in sebe.

Za poljube je najboljše, da so bilateralno divji, je nekoč zelo naglas izrekla željo natakarku v neki zelo fini restavraciji ob običajnem natakarskem vprašanju, kaj da želi – ker je rada smešila fine restavracije, ker so ji šle na jetra, fine restavracije, s finimi ljudmi vred, in to je pri njej cenil.

Ona pa je bila v zahvalo poročena s svojim (mladim) možem.

Razpeteril bi njenega Boga.

Vedel je, da jo s svojim svobodnjaštvom uspešno trpinči, vedel je tudi, da je bila daleč preponosna, da bi mu to kdaj koli neposredno oponesla. Včasih je opazil le v njenih očeh, skoraj neprestano je preverjal njene oči.

Njemu je Bog pomenil toliko kot nagnita pomaranča na mizi, dasiravno je bil krščen. On, najstarejši vnuk nekoga, ki je jezdil, in ona, najmlajša vnukinja onega drugega, ki je v prahu ležal pod jezdečevim konjem in moral na povelja poljubljati prah in skandirati one neslanosti ... V nekem provincialnem mestecu, nedaleč od kolodvora, provincialen detajl provincialne zgodovine ...

Mogoče mu je tudi zato vsakokrat, ko je bil z njo, bilo, kot bi mu s konji šla po telesu. Navzven. In navznoter. Koliko konjev že ima njen land rover? Prvič v življenju, da se ni mogel takoj spomniti.

V poljubih je čutil njene neustavljive bese, govorila sta molče, dol z jebeno obleko, razpoznaval jo je, brezmilostno revolucionarko, ona nikoli ne bi mogla kolaborirati, zbadla ga je misel na njuno polnoletno

starostno razliko, težko jo je dohajal, on, ki je imel doslej za sabo cel harem žensk, v redu, tudi danes brez preludija, kakor želiš, foršpil odpade — »*Entre!*« Ona je rekla, da je zunaj mali šmaren, on, da žari nebo, sam zase pa, da bo ubil njenega Boga in sploh vse, v kar bi ona utegnila verovati.

V življenju se prerad igračkaš, ga je zbadala, zakaj na svetu bi potem potreboval še predigro. Včasih je posumil, da njeno maščevanje v fundamentu ne gre le njemu, tedaj je postajal ljubosumen celo na njenega moža in na mnoge okrog nje, vendar se je brzdal, vsaj v trenutkih, ko jo je imel na dosegu roke ... Dovolj je je imel, a obenem je nikoli ni imel dovolj. Bolj jo je hotel imeti, manj je je imel. Ni je prenašal, dobesedno, a tudi dosegal je ni. Morda pa v resnici ni bila vnukinja nekoga, ki je v tistem davnem junijskem prahu obležal pod konjem njegovega deda - kdo ve, kdo je v resnici bila, kdo le bi jo lahko popolnoma prebral, žensko, ki ni znala pripadati nobenemu človeškemu bitju ...

Pravila mu je liberalec (zakaj jemlješ to kot zmerljivko, če samo bežno označuje tvoje sebstvo, mu je govorila). Če pa niti tega nisi vedel, katera je frančiškanska cerkev, pa tako blizu in tako dolgo že živiš, se mu je smejala gola iz srca - še sreča, da je rdeča! - pospremljeno z novo salvo njenega smeha, ki ga je on pospremil z vnovično penetracijo ...

In, neizogibno, ponoven spisek priporočljive literature zanj: neki ameriški Rawls, potem Anglež Ree, Izvor moralnih občutkov, tudi Nietzsche in H genealogiji morale, da bi mu ne škodil, je dejala.

Po koncertu mu je samo enkrat prišla čestitat.

Rekel ji je, mene zanima morje (žensk, je pristavila ona).

Aplavz je bil buren. Ves koncert z mislimi samo pri njej, poznalo se je. Tri leta in šest mesecev, odkar je ni. Rak na grlu, baje je bil njen zadnji stavek *cityman brez števil* v *glavi*. Upal je, da s tem ni mislila njega. Uspel je izmakniti njen dnevnik, ni bil čtivo za njenega moža. Nikoli ni pisala v prvi osebi, zanimivo. Kakor koli, njegov najnovejši CD se prodaja za med. Debussyjevo leto je.

DAVID FOSTER WALLACE

5 NOVEMBER - LETO DEPEND SPODNJIC ZA ODRASLE odlomek iz romana Neskončen hec (Infinite Jest)

Sedemnajstletni Harold »Hal« Incandenza, dijak teniške akademije, briljanten in inhibiran deček, prejme klic od starejšega brata Orina, ženskarja in profesionalnega nogometaša. Pogovarjata se o striženju nohtov, zasledovalcih invalidih (precej verjetno so to quebeški teroristi, člani separatistične organizacije Les Assassins du Fauteuils Roulants, A.F.R. - Morilci na Invalidskih Vozičkih, M.I.V.), Orinovih ženskah, čarodejnih občutkih in samomoru njunega očeta. (op. p.)

Prosojni telefon je zazvonil nekje izpod griča posteljnine, ko je Hal, z dvignjeno nogo in brado na kolenu, sedel na robu postelje in si strigel nohte v koš za smeti, ki je ždel na sredi sobe nekaj metrov stran. Štirikrat je moralo zazvoniti, preden je v posteljnini našel slušalko in potegnil anteno ven.

»Halo.«

»G. Incandenza, tukaj Komisija za surove odplake Enfield in, čisto iskreno, od vas imamo sranja že vrh glave.«

»Živjo Orin.«

»Kva je zdej, mulc?«

»Bog, prosim ne, prosim O., ne spet z vprašanji o Separatizmu.«

»Sprosti se. Na pamet mi ni padlo. Prijateljski klic. Malo klepetanja.«

»Zanimivo, da ravno zdaj pokličeš. Ker si ravno strižem nohte na nogi v koš za smeti nekaj metrov stran.«

»Jezus, saj veš kako sovražim zvok ščipalk.«

»Samo da zdaj streljam sedemdeset-plus odstotno. Mali koščki nohtov. Neverjetno je. Vsakokrat hočem iti na hodnik in nekoga pripeljati, da bi videl. Toda nočem prekiniti čarovnije.«

»Krhek čarodejni občutek tistih intervalov, ko se zdi, da naravnost ne moreš zgrešiti.«

»Zagotovo je eden teh ne-morem-zgrešiti intervalov. Povsem isto je kot tisti čudežni občutek na redke dni, ko si zunaj, ko igraš. Igraš ven iz glave, tako reče temu de-Lint. Loach reče temu Zona. Biti v Zoni. Na tiste dni, ko se počutiš popolno naravnan.«

»Skoordiniran kot Bog.«

»Neka razpoka v zračni obliki tistega dne vodi vse navzdol in notri.«

»Ko se počutiš, da ne bi mogel zgrešiti, če bi se potrudil.«

»Tako daleč stran sem od koša za smeti, da njegova usta izgledajo bolj kot reža, ne krog. In vendar grejo notri, ka-čing, ka-čing. Ravno je šel še eden. Celo ko zgrešim, zgrešim komaj, od roba se odbije.«

»Jaz sedim tu, z nogo v masažni banji, v kopalnici hiše norveškega terapevta za globoko tkivo. Hiša je v slogu ranča, 1100 metrov visoko v Vraževernih gorah. Mesa-Scottsdale gori daleč spodaj. Kopalnica je obita s hrastom in visi nad prepadom. Sončna svetloba je barve brona.«

»Ampak nikoli ne veš, kdaj se bo čarovnija spustila nadte. Nikoli ne veš, kdaj se bodo odprle razpoke. In ko se enkrat čarovnija spusti, potem nočeš spremeniti niti najmanjše podrobnosti. Saj ne veš, kakšen splet

dejavnikov in spremenljivk je dal ta naravnan ne-morem-zgrešiti občutek, in nočeš pokvariti čarovnije, da bi izvedel, ampak tudi nočeš spremeniti prijema, palice, strani igrišča, naklona proti soncu. Srce imaš v želodcu vedno, ko zamenjaš stran igrišča.«

»Postaneš kot vraževeren domorodec. Da bi si povrnil naklonjenost božje čarovnije.«

»Zdaj razumem na-zdravje impulz, sol čez ramena in podkve. Dejansko me je zdaj strah spreminjati položaj nog. Strižem najmanjše aerodinamično zmožne koščke, da bi podaljšal čas na tej nogi, v primeru, da je čarovnija samo njena. Pa to sploh ni moja dobra noga.«

»Ti ne-morem-zgrešiti intervali napravijo vraževerne domorodce iz nas vseh, Hal-lie. Profesionalni igralec ameriškega nogometa je najbrž najbolj vraževeren domorodec med vsemi športniki. Zato vsi ti tehn-ščitniki in kričea Lycra in kompleksna terminologija igre. To je, táko, samo-vzpodbudno razkazovanje visoke tehnologije. Ker se domorodec z izbuljenimi očmi skriva tik pod površjem, saj vemo. Izbuljeno-oki sulico-opletajoči primitivec s kiklo iz trave, ki žrtvuje device Popogatepecu in se boji letenja.«

»Novi Diskurzivni O.E.D. pravi, da so Ahti iz Vancouvra nekoč rezali devicam vratove in zelo pazljivo zlivali njihovo kri v odprtine balzamiranih trupel prednikov.«

»Ščipalke slišim. Daj mir z njimi za sekundo.«

»Telefona nimam več zataknjenega pod čeljust. Celo z eno roko lahko to počnem in z drugo držim telefon. Ampak še vedno je ista noga.«

»Dokler ne prideš med profesionalce, nimaš pojma o resnično izbuljenem atletskem vraževerju, Hallie. Ko boš prišel na Sceno, takrat boš razumel, kaj je to primitivnost. Neprekinjena zaporedja zmag privlečejo domorodca na površje. Ščitniki za jajca, neumiti igro za igro, dokler v naglavnih predelih v letalih ne stojijo pokonci sami od sebe. Bizarno ritualizirano oblačenje, hranjenje, scanje.«

»Uriniranje.«

»Predstavljaš si dvesto-kilskega notranjega branilca, ki vztraja pri lulanju sede. Ne sprašuj, kaj vse morajo med ne-morem-zgrešiti serijo pretrpeti žene in punce.«

»Nočem poslušati seksualnih stvari.«

»Potem imaš igralce, ki si točno zapišejo vse, kar so komu rekli pred igro, tako da če se izkaže za čarodejno ne-morem-zgrešiti igro, lahko potem pred naslednjo

rečejo točno iste stvari, točno istim ljudem, v točno istem vrstnem redu.«

»Očitno so Ahti skušali zapolniti telesa svojih prednikov z deviško krvjo, da bi ohranili zasebnost svojih mentalnih stanj. Ahti imajo za to primeren rek, *zadoščeni duh ne more videti skritih stvari*. Diskurzivni O.E.D. predpostavlja, da je to eden prvih zapisanih profilaktikov proti shizofreniji.«

»Ej, Hallie.«

»Po pogrebu so ruralni Quebečani iz regije Papineau menda zvertali drobno luknjo v tla, vse do in skozi pokrov krste, da bi spustili dušo, če bi hotela ven.«

»Ej, Hallie. Pomoje me zasledujejo.«

»To je zdaj veliki trenutek. Popolnoma sem izčrpal levo nogo, končno, menjam jo za desno. To bo pravi preizkus krhkosti čarovnije.«

»Rekel sem, da me pomoje zasledujejo.«

»Nekateri ljudje so rojeni, da bi vodili, O.«

»Resno. In pri vsem skupaj je še najbolj čudno tole.«

»Zdaj pride del, ko mi boš razložil, zakaj deliš to s svojim odtujenim mlajšim bratom, namesto s kom, čigar lahkovernost bi dejansko cenil.«

»Čudno pri vsem skupaj je to, da me pomoje zasledujejo ... invalidi.«

»Dva od treh na desni nogi, en se je odbil. Porota še vedno odloča.«

»Nehaj s striženjem za sekundo. Ne hecam se. Recimo, zadnjič. Načnem pogovor z določenim Subjektom v vrsti na pošti. Opazim tipa na vozičku, za nama. Nič takega. A poslušáš?«

»Kaj pa si počel na pošti? Vem, da sovražiš pisma. In Mame si že pred dvema letoma nehal odpisovati s psevdo-obrazci, pravi Mario.«

»Tako pa gre pogovor dobro, odlično, Strategiji Zapeljevanja 12 in 16 sta uporabljeni, o tem ti bom na dolgo povedal kdaj drugič. Kar hočem povedati je to, da ko se s Subjektom skupaj sprehodiva ven, je tam še en tip na vozičku in pod senco nadstreška na koncu ulice nekaj šnicla. Ok. Še vedno nič nujno takega. Ampak sedaj se s Subjektom odpeljeva do njenega parkirišča za prikolice —«

»V Phoenixu imajo parkirišča za prikolice? Pa ne tiste srebrnkaste kovinske prikolice?«

»No, in tako greva ven iz avta in na drugi strani parkirišča je tam še en tip na vozičku, trudi se zavijati na pesku in

ne gre mu prav dobro.«

»Toda, ali nima Arizona svojega deleža starih in nepokretnih?«

»Ampak noben od teh tipov na vozičkih ni bil star. In vsi so bili precej plečati za tipe na vozičkih. In trije v eni uri je pa že malo preveč, sem si mislil.«

»Tvoje male romance sem si vedno predstavljal v bolj domačih, predmestnih okoliščinah. Ali pa v visokih motelih s posteljami eksotičnih oblik. Ali ženske v kovinskih prikolicah sploh imajo majhne otroke?«

»Ta je imela zelo sladki mali dvojčici, ki sta se ves čas brez nadzora zelo tiho igrali s kockami.«

»Srce pogreješ, O.«

»No in, kar hočem reči, jaz se poberem iz prikolice recimo x ur pozneje in tisti tip je še vedno tam, obtičal je v pesku. In na daljavo bi lahko prisegel, da ima neke vrste masko na obrazu. Zdaj pa, kamorkoli grem zadnje dni, se vedno zdi, da je naokrog statistično neverjetno število figur na vozičkih, ki tam čemijo nekako ravno malo preveč nonšalantno.«

»Izjemno sramežljivi oboževalci, mogoče? Nekakšen klub nožno-disfunkcionalnih ljudi, vseh obsedenih, na neke vrste sramežljivi-oboževalec način, s tistim od severnoameriških športnikov, na katerega ljudje najprej pomislijo v povezavi z besedo noga?«

»Saj je najbrž samo moja domišljija. Mrtev ptič je padel v moj jacuzzi.«

»Zdaj pa ti bom jaz postavil nekaj vprašanj.«

»Pa sploh nisem poklical zaradi vsega tega.«

»Ej, ti si privlekel ven prikolice. Zdaj pa moram potrditi par sumničen - dve točki, točno tja, ka-čing. Nikoli nisem bil v prikolici in celo Diskurzivni O.E.D. ima, kar se tiče prikolic na parkiriščih prikolic, tam bolj ali manj slepo pego.«

»In to naj bi bil edini nezmešani družinski član, ki ga pokličem. Na tega se spomnim.«

»Nanj bi bilo bolje, mislim. Toda ta prikolica. Od te ženske, ki si jo spoznal. Potrdi ali zanikaj sledeče. Preproga v prikolici je bila od stene do stene in ekstremno tanka, neke vrste zažgane rumene ali oranžne barve.«

»Ja.«

»Dnevna soba ali pač neka bivalna površina vsebuje nekaj ali vse od sledečega: črno žametno sliko, na kateri je žival; videofonsko dioramo na polički; gobelin z neke vrste bibličnim vzorcem na njem; vsaj en kos

gladkega pohištva z zaščitnimi blazinicami; Dim-Bejž-Stran pepelnik z zračnim filtrom; zadnjih nekaj letnikov Reader's Digesta razstavljenih na posebej zanje postavljenem držalu za revije.«

»Kljukica za žametno sliko leoparda, gobelin, pohištvo z blazinicami, pepelnik. Reader's Digestov ni. To ni prav posebej smešno, Hallie. Včasih pride na te male čudne načine ven iz tebe Mame.«

»Še zadnja. Ime osebe s prikolico. Jean. May. Nora. Vera. Nora-Jean ali Vera-May.«

»...«

»To je bilo moje vprašanje.«

»Očitno ti bom moral odgovoriti kdaj drugič.«

»Fant, ti pa res daš mali r v romanco, kajne?«

»Ampak veš, zakaj te kličem.«

»Ni jasno, ali je krhka ne-morem-zgrešiti čarovnija še vedno prisotna na desni nogi. Sedem od devet sem, ampak totalno drug občutek je, kot da jih sedaj skušam zadeti nekako načrtno.«

»Hallie, nekoga iz pofukane revije Moment imam tu, ki dela, citiram, mehko profilno.«

»Kaj imaš?«

»Članek za človeški-interes. Na meni, kot človeku. Moment ne pokriva prav športa, pravi ta gospa. Bolj so orientirani na ljudi, človeški-interes. Za nekaj, čemur se reče, citiram, Ljudje Prav Zdaj, sekcijo.«

»Moment je revija, ki jo najdeš v supermarketih na policah pred blagajno. Tam med žvečilnimi in čokolado. Postrani Alice Moore jo bere. Po celi C.T.-jevi čakalnici je. En članek so naredili o tistem malem slepem fantu iz Illinoisa, ki je bil tako vseč Thorpu.«

»Hal.«

»Mislim, da Postrani Alice preživi veliko časa na blagajnah špecerij, ki so, če tako pomisliš, zanjo skoraj idealno okolje.«

»Hal.«

»... ker je tako, da greš lahko bočno naravnost skozi.«

»Hallie, ta fizično grozeča punca iz Momenta me sprašuje vsa ta mehko-profilna vprašanja o zgodovini družine.«

»Hoče vedeti o Onsamu?«

»O vseh. O tebi, o Nori Štorklji, o Mame. Počasi se razkriva, da dela neke vrste spomenik Štorklji kot patriarhu, o talentih in dosežkih nas vseh, narejenih v neke vrste razlomljeno počastitev el-Štorkovim

karieram.«

»Res je vedno metal dolgo senco, si rekel.«

»Točno tako in moja prva misel je bila, da jo povabim, naj gre scat gor po špagi. Ampak Moment je bil v kontaktu z ekipo. Pisarna je namignila, da bi bil mehki profil pozitiven za ekipo. Stadion Cardinalov se ravno ne šibi pod težo vseh zadnjic, pa čeprav smo sredi serije zmag. Tudi sem pomislil, da bi jo poslal k Bainu, naj ji Bain jamra ali pošilja pisma — vzelo bi ji mesec, preden bi iz pisem izvlekla par citatov.«

»Izvlekla kot ženska. Ne ravno tipičen subjekt Orinovega tipa. Trda, hitra, poka s členki, morda celo drobna, brez otrok, novinarske vrste ženska, na nočnem letu iz New Yorka. In še, si rekel, grozeča.«

»Ne ravno težka ali trda, ampak fizično grozeča. Velika, toda erotično. Punca in pol v vse smeri.«

»Punca, ki dominira prostor v vseh prikolicah, kjer živi.«

»Dovolj s prikoličarstvom.«

»Ta napor, ki ga slišiš, sem jaz, trudeč se govoriti in hkrati pobirati odbite odrezke nohtov s tal.«

»Punca je imuna na večino standardnih pogovornih zavajanj.«

»Strah te je, da izgubljaš svoj dotik. Imuna punca in pol.«

»Rekel sem zavajanj, ne osvajanj.«

»Nekako modro se izogibaš vsaki ženski, za katero sumiš, da bi te lahko pretepla, če bi prišlo do tega.«

»Bolj grozeča je od, tako, skoraj cele naše začetne postave. Ampak nenavadno seksi. Branilci se gonijo. Napadalcı neprestano zbijajo vse te šale, da bi mogoče ona rajši videla njihov trd profil.«

»Upajmo, da piše bolje od tistega, kdorkoli je že bil, ki je napisal človeški-interes reč o tistem slepem fantu lansko pomlad. Ali si ji že zaupal svoj novi strah pred invalidi?«

»Poslušaj. Ti bi moral vedeti bolje od vseh, da nimam prav nobenega namena naravnost odgovarjati na pranje-perila vrste vprašanj nikomur, toliko manj nekomu, ki piše v beležko. Fizični šarm gor ali dol.«

»Ti in tenis, ti in Svetniki, Onsam in tenis, Mame in Quebec in Kraljevska Victoria, Mame in imigracija, Onsam in razveza, Onsam in Lyle, Onsam in destiliran alkohol, Onsam in samomor, ti in Joelle, Onsam in Joelle, Mame in C.T., ti proti Mame, T.A.E., neobstoječi filmi in tako dalje.«

»Ampak vidiš lahko, kako me bo vse skupaj spravilo v razmišljanje. Kako naj se izognem iskrenosti o Štorklji, če pa sploh ne vem, kakšni bi bili zares iskreni odgovori?«

»Vsi so rekli, da ti bo še žal, ker nisi prišel na pogreb. Ampak pomoje niso mislili tega.«

»Na primer, a se je Štorklja ubil, preden se je C.T. preselil gor v štab? Ali potem?«

»To me sprašuješ?«

»Ne naredi mi tega odvratnega, Hal.«

»Niti o poskušanju ne bi sanjal.«

»...«

»Malo prej. Dva ali tri dni pred tem. C.T. je imel, kar je zdaj deLintova soba, poleg Schtitttove, v Kom.-Ad.«

»In Oče je vedel, da sta ...?«

»Zelo blizu? Pojma nimam, O.«

»Pojma nimaš?«

»Mario mogoče ve. Bi rad prežvečil to z Bubujem, O.?«

»Ne delaj tega na tak način, Hallie.«

»...«

»In Oče ... Nora Štorklja je dal glavo v pečico?«

»Mikrovalovko, O. V mikrovalovko zraven hladilnika, na strani zmrzovalnika, na pultu, pod omarico s krožniki in skledami, na levi od hladilnika, če gledaš proti hladilniku.«

»Mikrovalovna pečica.«

»Sprejeto in potrjeno, O.«

»Nihče ni rekel mikrovalovka.«

»Pomoje je na pogrebu v splošnem prišlo ven.«

»Vem, kaj hočeš reči, če se sprašuješ.«

»...«

»Kje pa so ga potem našli?«

»20 od 28 je, kaj, 65 %?«

»Saj ni tako, da je to vse kar --«

»Mikrovalovka je bila v kuhinji, sem že razložil, O.«

»V redu.«

»V redu.«

»Okej, potem, kdo, bi rekel, največ govori o tipu, kdo drži njegov spomin živ, ustno, najbolj pogosto zdaj: ti, C.T. ali Mame?«

»Pomoje je kar izenačeno.«

»Se pravi ga nikoli ne omenjate. Nihče ne govori o njem. Tabu je.«

»Na nekoga si pa pozabil.«

»Mario govori o njem. O tem.«

»Včasih.«

»Čemu, ali komu, pa vse to govori?«

»Meni, recimo.«

»Torej vendar govoriš o tem, ampak samo z njim in samo potem, ko on začne.«

»Orin, lagal sem. Sploh še nisem začel na desni nogi. Preveč me je bilo strah, da bi zamenjal svoj kot, kar se tiče nohtov. Desna noga je povsem druga vrsta pristopa. Bojim se, da je čarovnija odvisna od leve noge. Kot tvoj vraževerni branilec sem. Kaj pa govorim o koncu čarovnije. Zdaj sem samozaveden in strah me je. Tu na robu postelje sem sedel z desnim kolenom pod brado, v pozi, proučeval nogo, zmrznjen v domorodski grozi. In o tem lagal lastnemu bratu.«

»A lahko vprašam, kdo ga je našel? Njegovo - kdo ga je našel pri pečici?«

»Našel ga je en Harold James Incandenza, trinajstletni, kmalu zelo star.«

»Ti si ga našel? Ne Mame?«

»Poslušaj, ali lahko vprašam, zakaj ta nenadni interes po štirih letih in 216 dneh, od tega dveh letih, ko nisi niti enkrat poklical?«

»Povedal sem ti že, da se ne počutim varnega ne-odgovarjati na Helenina vprašanja, če pa nimam pojma o tem, kar bom zamolčal.«

»Helen. Res si.«

»Zato pač.«

»Še vedno sem zmrznjen, mimogrede. Samozavednost, ki ubije čarovnijo, postaja vse težja in težja. Zato pa Pemulis in Troeltsch vedno izgubita prednost. Navadno se temu reče Zategnjenje. Šcipalke so na položaju, rezila na obeh straneh nohta. Ampak ne dosežem nezvesti, da bi dejansko uščipnil. Morda zato, ker sem pobral tiste, ki sem jih zgrešil. Nenadoma se koš za smeti zdi majhen in daleč stran. Izgubil sem čarovnijo, ker sem govoril o njej, namesto da bi se ji samo prepustil. Frcanje nohta proti košu za smeti se zdi sedaj kot vaja v telemahriji.«

»Misliš telemetriji?«

»Kako sramotno. Ko večine grejo, zares grejo.«

»Poslušaj ...«

»Veš, kaj, zakaj mi preprosto ne postaviš kateregakoli standardnega morbidnega vprašanja, na katerega nočeš odgovoriti. To je morda tvoja edina priložnost. Ponavadi o tem ne govorim.«

»Je bila ona tam? N.P.V.Č.?«

»Joelle ni bilo tu naokrog, vse odkar sta se vidva razšla. Saj to si vedel. Onsam jo je spoznal pri stavbi, ko je snemal. Prepričan sem, da veš ti mnogo več o tem, karkoli sta onadva že hotela narediti. Joelle in Onsam. Tudi Onsam je šel pod zemljo. C.T. je že opravljal večino dnevne administracije. Onsam je bil spodaj v tisti mali post-produkcijski shrambi zraven laboratorija, recimo, dober mesec. Mario bi mu dol nosil hrano in ... potrebščine. Včasih bi jedel z Lylom. Pomoje ga ni bilo na površju vsaj en mesec, z izjemo enega potovanja v Belmont do McLeana, na dvodnevno čiščenje in razstrupljanje. To je bilo tam okrog teden po tem, ko se je vrnil. Odletel je nekam za tri dni, za, tako se mi je zdelo, nekaj, kar je imelo zveze s poslom. Filmi. Če Lyle ni šel z njim, je šel nekam drugam, ker ga ni bilo v sobi z utežmi. Vem, da Mario ni šel z njim in ni vedel, kaj se dogaja. Mario ne laže. Ni jasno, ali je dokončal, kar je urejal, Onsam, mislim. Živeti je nehal na prvi april, če nisi prepričan, to je bil ta dan. Lahko ti povem, da se na prvi april ni vrnil od takrat, ko so se začeli popoldanski obračuni, ker sem bil pri vratih laboratorija takoj po kosilu, in ga še ni bilo nazaj.«

»Na še eno razstrupljanje je šel, praviš. Kdaj, marca?«

»Mame je prišla na površje in tvegala prevoz in ga sama odpeljala, tako da sklepam, da je bilo nujno.«

»S pijačo je nehal januarja, Hal. O tem je bila Joelle zelo specifična. Poklicala je tudi po tem, ko sva bila zmenjena, da se ne bova klicala, in mi to povedala, čeprav sem ji rekel, da nočem nič slišati o njem, če bo ona še vedno v njegovih stvarih. Rekla je, da že nekaj tednov ni spil kapljice. To je bil njen pogoj, da jo je lahko dal v stvar, ki jih je počel. Rekla je, da je rekel, da bi naredil karkoli.«

»Ja, ne vem, kaj naj ti rečem. Do tedaj je bilo že težko reči, ali je kaj jemal ali ne. Očitno na neki točki ni več razlik.«

»Je imel s sabo kaj zadev, povezanih s filmom, ko je odletel? Škatlo filma? Opremo?«

»O., nisem ga videl oditi in nisem ga videl priti nazaj. Ni ga bilo tu, ko se je odvijal obračun, to vem. Freer me je premagal hitro in grdo. Bilo je 4 in 1, 4 in 2, nekaj takega, in bila sva prva, ki sva končala. Do štaba sem prišel, da bi pred večerjo opral perilo. Okrog 16:30. Prišel sem tja in takoj opazil, da se je nekaj zgodilo.«

»In ga našel.«

»In šel po Mame, pa si premislil, in šel po C.T.-ja, pa si premislil, in šel po Lyla, ampak prva figura avtoritete, na katero sem naletel, je bil Schtitt. Ki je bil pohvalno hiter in učinkovit in sočuten o vsem skupaj in se je izkazal za prav tisto avtoriteto, po katero bi moral iti že takoj.«

»Jaz si pa nisem niti mislil, da lahko mikrovalovka dela, če nima zaprtih vratc. S temi mikrovalovi, ki oscilirajo v notranjosti in to. Mislil sem, da ima nekaj takega kot luč v hladilniku ali gumb za Izključno-Branje.«

»Zdi se, da pozabljaš na tehnično spretnost osebe, o kateri govoriva.«

»In ti si bil povsem v šoku in travmatiziran. On je bil dušen, razžarčen in/ali sežgan.«

»Ko smo kasneje rekonstruirali prizorišče, smo dognali, da je uporabil sveder in drobno žago in v vrata pečice zvrтал luknjo velikosti glave, potem pa, ko je vanjo vtaknil glavo, pazljivo zapolnil prazen prostor okoli vratu z zmečkano aluminijasto folijo.«

»Sliši se malo na hitro in na pamet in nepremišljeno.«

»Vsak je kritik. To ni bil estetski podvig.«

»...«

»In tam je bila velika in na pol prazna steklenica Divjega Purana na pultu nedaleč stran z veliko okrasno pentljo za darila okrog vratu.«

»Vratu steklenice, misliš.«

»Pritrdilno.«

»Kot, navsezadnje ni bil trezen.«

»Zdi se, da bi to sledilo, O.«

»In ni pustil nobenega pisma ali v-stilu-oporoke videa ali neke vrste dopisa?«

»O., vem, da dobro veš, da ni. Zdaj me sprašuješ stvari, za katere vem, da jih veš, poleg tega, da ga kritiziraš in govoriš o treznosti, čeprav te ni bilo blizu niti na prizorišču niti na pogrebu. Ali sva skoraj končala tukaj? Čaka me še ena cela dolgonohta noga.«

»Ko ste rekonstruirali prizorišče, si ravnokar rekel.«

»Pa še ravno mi je padlo na pamet, da imam še eno knjigo iz knjižnice, ki jo moram vrniti. Pozabil sem nanjo. Zadetek v polno.«

»*Rekonstruirali prizorišče*, kot da je bilo prizorišče, ko si ga našel, nekako ... dekonstruirano?«

»Ti, od vseh ljudi, O. Saj veš, da je to beseda, ki jo je sovražil bolj kot —«

»No, ožgan, torej. Samo reci. Bil je res res krepko

ožgan.«

»...«

»Ne, počakaj. Asfikseiran. Zmečkana folija je zadržala vakuum v prostoru, ki se je avtomatsko izpraznil, takoj ko so magnitroni pričeli oscilirati in generirati mikrovalove.«

»Magnitroni? Kaj pa ti veš o magnitronih in oscilatorjih? Ali nisi ti tisti moj brat, ki ga je bilo treba opomniti, v katero smer se obrne ključ v avtu?«

»Bežno razmerje z enim Subjektom, modelom na sejnih kuhinjskih pripomočkov.«

»...«

»Brutalne vrste delo je imela. Stala je tam na ogromni vrteči se mašini za žar, v enodelnih kopalkah, z enim stegnom navznoter in roko z dlanjo navzven, v smeri stroja. Stala je tam z nasmehom in se vrtela dan za dnem. Pol večera se je nato opotekala naokrog, preden si je povrnila ravnotežje.«

»Ti je ta subjekt morda razložil, kako mikrovalovi dejansko skuhamo stvari?«

»...«

»Ali pa si, na primer, recimo, kdaj morda pekel krompir v mikrovalovki? Si vedel, da moraš prerezati krompir na pol, preden pečico prižgeš? Ali veš, zakaj?«

»Jezus.«

»B.P.D. patolog na terenu je povedal, da se notranji pritiski nakopičijo skoraj v trenutku in so, po kilogramih na kvadratni centimeter, enakovredni dvema palicama dinamita.«

»Jezus Kristus, Hallie.«

»Zato je bilo treba prizorišče rekonstruirati.«

»Jezus.«

»Ne sekiraj se. Ni gotovo, da bi ti kdorkoli to povedal, tudi če bi prišel pogledat na, recimo, spominsko slovesnost. Jaz nisem bil ravno blebeteč tisti čas. Zdelo se je, da sem čez ves pogreb izkazoval šok in travmo. Kar se spomnim, večinoma, je veliko tihih pogovorov o moji psihični dobrobiti. Tako je postalo, da sem na nek način celo užival ob vstopanju in izstopanju iz sob, samo da bi slišal, kako se tihi pogovori ustavljajo sredi stavka.«

»Pofukano neverjetno te je moralo travmatizirati.«

»Tvoja skrb je močno cenjena, verjemi mi.«

»...«

»Travma, se je zdelo, je bila kar konsenz. Izkazalo se

je, da sta Rusk in Mame pričeli z intervjuji najboljših svetovalcev za travmo in žalovanje, zame, nekaj ur po tem, ko se je zgodilo. Porinili so me naravnost v osredotočeno žalovanje- in travma-terapijo. Štiri dni na teden za več kot en mesec, ravno v aprilsko-majskem treniramo-za-poletno-sezono obdobju. Izgubil sem dve mesti na lestvici štirinajstletnikov, samo zaradi tega, ker sem zamudil vse popoldanske obračune. Zamudil sem kvalifikacije za trdo igrišče in zamudil bi Indianapolis, če ... če ne bi končno razbral procesa žalovanje- in travma-terapije.«

»Ampak je pomagala. Na koncu. Terapija.«

»Terapija se je odvijala v tisti Profesionalni Stavbi na koncu Comm. avenije, vzdolž Sunstrand Plaze ob ulici Lake, tisti z opeko barve polivke za solato Tisoč Otokov, mimo katere tečemo štiri dni na teden. Kdo bi si mislil, da je najboljši mož za žalovanje na celini ravno na koncu ulice.«

»Mame ni hotela, da bi bil proces predaleč stran od stare mreže, če bi kaj potreboval, sem prepričan.«

»Ta terapevt za žalovanje je vztrajal, da ga kličem po imenu, ki sem ga zdaj pozabil. Velik rdeč mesnat lik z obrvmi demonskega naklona in zelo majhnimi gumbastimi zobki. In brki. V brkih je imel vedno ostanke kihanja. Zelo dobro sem spoznal tiste brke. Njegov obraz je imel isto rdečico visokega pritiska, kot jo dobi C.T.-jev obraz. Da se v roke tega človeka sploh ne spuščam.«

»Mame je Ruski rekla, naj te porine k najboljšemu profesionalcu za žalovanje, da se ne bi počutila krivo, ker je luknjo v mikrovalovko izžagala praktično sama. Med drugimi mali krivdnimi in proti-krivdnimi operacijami. Vedno je bila prepričana, da je Onsam z Joelle počel več, kot samo delal. Stari ubogi Onsam nikoli ni imel oči za nobeno drugo kot Mame.«

»Ta je bil en težak model, O., ta svetovalec za žalovanje. Proti temu je bila učna ura Ruske kot dan na Jadranu. Ni hotel popustiti: *Kako si se počutil, kako se počutiš, kako se počutiš, ko te vprašam, kako se počutiš.*«

»Ruska me je vedno spominjala na bruca, ki se daje z modrcem kakšnega Subjekta, kadar te je vlekla in kuštrala po glavi.«

»Tip je bil strašen in nemogoče ga je bilo zadovoljiti. Tiste obrvi, šunkast obraz, mlačne male oči. Niti enkrat ni obrnil obraza ali pogledal kamorkoli drugam kot naravnost vame. To je bilo najbolj brutalnih šest

tednov polno profesionalnega pogovora, ki si jih lahko predstavljáš.«

»In pofukani C.T. je že preselil svojo zbirko podloženih čevljev in neprepričljivih lasulj in fitnes opreme gor v štab.«

»Cela zadeva je bila kot nočna mora. Naravnost nisem mogel dognati, kaj je ta tip hotel. Šel sem in prežvečil cel odsek za žalovanje v knjižnici na trgu Copley. Ne diskov. Dejanske knjige. Prebral sem Kübler-Rossa, Hintona. Prebil sem se skozi Kastenbauma in Kastenbauma. Bral sem stvari kot Sedem Odločitev: Koraki do novega življenja po izgubi ljubljene osebe - Elizabeth Harper Neeld, 352 strani čiste žajfe. Potem sem šel tja in predstavil popolne simptome iz učbenika, zanikanje, pogajanje, jezo, še več zanikanja, depresijo. Razgrnil sem svojih sedem odločitev in nihal, prepričljivo, med njimi. Priskrbel sem etimološke podatke za besedo sprejetje vse do Wyclifa in francoskega langue-d’oca iz 14. stoletja. Terapevt za žalovanje ni hotel imeti s tem ničesar. Kot tisti zaključni izpiti v nočnih morah, ko se popolnoma pripraviš, potem pa prideš tja in so vsa vprašanja v hindiju. Pa sem mu poskušal razložiti, da je bil Onsam tako ali tako večino časa nesrečen, z zjebano slinavko in brezglav, da sta bila on in Mame več ali manj odtujena, da mu tudi delo in Divji Puran nista več pomagala, da je bil razočaran, ker se je nekaj, na čemer je delal, izšlo tako zanič, da tega ni hotel izdati. Da je bilo ... to, kar se je zgodilo, verjetno neke vrste milost, na koncu koncev.«

»Onsam torej ni trpel. V mikrovalovki.«

»B.P.D. patolog na terenu, ta, ki je s kredo obrisal Onsamove čevlje na tleh, je rekel, da morda največ deset sekund. Rekel je, da so se pritiski nakopičili skoraj v trenutku. Potem je pokazal na zidove kuhinje. Potem je bruhal. Patolog na terenu.«

»Jezus Kristus, Hallie.«

»Ampak terapevta za žalovanje to ni zanimalo, ta vsaj-trpel-ni pristop, ki ga imata Kastenbaum in Kastenbaum za več ali manj neonsko-svetli znak resničnega sprejetja. Ta terapevt za žalovanje je visel na meni kot gila kuščar. Pa sem mu poskušal celo povedati, da v bistvu sploh nisem ničesar čutil.«

»Kar si si izmislil.«

»Seveda sem si izmislil. Kaj pa naj bi storil? Bil sem paničen. Ta tip je bil nočna mora. Njegov obraz je kar

visel tam nad njegovo mizo kot hiper-napeta luna, nikoli se ni obrnil stran. S svetlikajočo smrkljasto roso na brkih. In sploh ne sprašuj o njegovih rokah. Bil je moja najhujša nočna mora. Ko že govoriva o samozavedanju in strahu. Tu je bila ta res profesionalna figura avtoritete in jaz ji nisem dajal tistega, kar je hotela. Zelo jasen je bil glede te točke - nisem mu dajal tistega, kar je hotel. Še nikoli nisem bil v takem položaju.«

»Pri nas si bil vedno ti tisti, ki je dajal, Hallie, o tem ni nobenega dvoma.«

»Ampak tukaj pa je bila ta avtoriteta, s plaketami in priznanji na vsakem kvadratnem centimetru njegovih zidov, in kar sedel je tam in ni hotel niti približno definirati, kaj bi on sploh hotel od mene. O Schtittu in deLintu lahko rečeš, kar hočeš: ampak vedno sta brez vsake nejasnosti povedala, kaj hočeta od tebe. Flottman, Chawaf, Prickett, Nwangi, Fentress, Lingley, Pettijohn, Ogilvie, Leith, celo Mame na njen način: na čisto prvem predavanju ti povejo, kaj hočejo od tebe. Ampak ta piškav sin tukaj: ni šans.«

»In ves ta čas si moral biti tudi v šoku.«

»O., vedno slabše je bilo. Shujšal sem. Nisem mogel spati. Takrat so se začele nočne more. Sanjal sem o obrazu v tleh. Spet sem izgubil s Freerom, potem pa še s Coylom. S Troeltschem sva šla do treh nizov. Na dveh različnih testih sem dobil štirki. Na nič drugega se nisem mogel osredotočiti. Postal sem obseden s strahom, da bom nekako padel na terapiji žalovanja. Da bo ta profesionalec povedal Ruski in Schtittu in C.T.-ju in Mame, da ne zmorem dati ničesar.«

»Oprosti, da nisem mogel biti tam.«

»Čudno pri vsem skupaj pa je bilo to, da slabše, kot sem igral in spal, bolj so vsi ostali postajali zadovoljni. Terapevt za žalovanje mi je dal kompliment, kako iztrošeno izgledam. Ruska je deLintu povedala, da je terapevt povedal Mame, da pričjenja delovati, da sem končno prišel žalovati, ampak da bo proces trajal.«

»Trajal dolgo in ne poceni.«

»Tako je. Prišel sem obupovati. Prišel sem nekako predvidevati, da bom zaostal v terapiji, da ne bom nikoli zmogel dati tistega, kar hoče, in da se ne bo nikoli končalo. Da bom imel ta kafkovska sporazumevanja s tem človekom dan za dnem, teden za tednom. Bil je maj. Celinski Peščeni, v katerih sem leto pred tistim prišel do četrte runde, so prihajali na spored in na

tihem je postalo jasno, da so vsi mnenja, da sem na izredno pomembni točki v tem dolgem in dragem procesu žalovanja, in da mi pač ne bo dano iti z ekipo v Indianapolis, če ne bom slučajno našel kakšnega zasilnega načina, kako temu tipu dati čustva, ki jih hoče od mene. Popolnoma obupan sem bil, razvalina.«

»Torej si odpeketal v sobo z utežmi. Ti in tvoje čelo sta obiskala dobrega starega Lyla.«

»Lyle se je izkazal za ključnega. Tam spodaj je bil in bral Travne bilke. Šel je skozi obdobje Whitmana, kot del žalovanja za Onsamom, mi je povedal. Prej še nisem nikoli šel k Lylu s kakšnim problemom, ampak rekel mi je, da je vrgel en žalujoč pogled name tam spodaj, kako sem mahal in potil gurmanski pot, in mi je rekel, da ga je tako ganilo moje trpljenje in dejstvo, da sem moral biti prvi od Onsamovih dragih, ki je občutil njegovo izgubo, da bo zame vložil ves cerebralni trud. Zavzel sem položaj in ga spustil v čelo in mu razložil, kaj se je dogajalo in da če ne bom znal najti načina, kako zadovoljiti tega žalovanjskega profesionalca, bom končal v kakšni mehki tihi sobi, nekje. Lylov ključen nasvet je bil v tem, da se problema lotevam z napačne strani. Šel sem v knjižnico in se šel študenta žalovanja. Moral pa bi se prežvečiti skozi perspektivo profesionalca samega. Kako naj bi vedel, kaj hoče profesionalec, če nisem vedel, kaj je bil profesionalno pripravljen, da bo hotel, in tako dalje. Preprosto je, je rekel. Moram sočustvovati s terapevtom žalovanja, je rekel Lyle, če hočem razširiti prsa širše kot on. Tako preprosta zamenjava moje običajne naravnosti k dajanju je bila to, da mi ni padla na pamet, je razložil Lyle.«

»Lyle je povedal vse to? To se ne sliši kot Lyle.«

»Ampak neke vrste drobna luč se je prižgala v meni prvič po dolgih tednih. Poklical sem taksi, še vedno v brisači. Vanj sem skočil, še preden se je dobro ustavil pred vhodom. Dejansko sem dejal, *do najbližje knjižnice z najnaprednejšo profesionalno literaturo o terapiji travm in žalovanja in pohodite na plin*, in tako dalje in tako dalje.«

»Lyle, ki ga je poznal naš letnik, ni bil kako-dati-avtoritetam-kar-hočejo vrsta človeka.«

»Ko sem naslednji dan obiskal terapevta za žalovanje sem bil drug človek, brežhibno pripravljen, nemogoče bi me bilo zmesti. Vse, česar sem se na njem pričel bati - obrvi, multikulturna glasba v čakalnici, strmeč pogled,

skorjasti brki, mali sivi zobje, celo roke - sem ti omenil, da je ta terapevt za žalovanje svoje roke ves čas skrival pod mizo?«

»Ampak si šel čez to. Žaloval si vsem v zadovoljstvo, praviš.«

»Kar sem storil - šel sem tja in terapevta predstavil z jezo. Obtožil sem ga, da v bistvu zavira vse moje poskuse, da bi sprocesiral svoje žalovanje, ker noče ovrednotiti odsotnosti mojih čustev. Povedal sem mu, da sem mu resnico že povedal. Uporabljal sem grde besede in sleng. Rekel sem, da mi dol visi, če je kot avtoriteta zaraščen s priznanji. Rekel sem mu, da je drekač. Vprašal sem ga, kaj za kurco-sralno pičko hoče od mene. Moje splošno obnašanje je bilo razjarjeno. Povedal sem mu, da sem mu povedal, da ne čutim ničesar, kar je bilo res. Rekel sem, da se zdi, kot da hoče, da bi se počutil strupeno krivega, ker ničesar ne čutim. Bodi pozoren na to, da sem subtilno vstavljaj določene naphane profesionalno-žalovanjsko-terapevtske izraze, kot so ovrednotenje, procesirati in strupena krivda. Ti so bili vsi črpani iz knjižnice.«

»Vsa razlika je bila zdaj v tem, da si prišel usmerjen na igrišče, z občutkom za to, kje so črte, bi rekel Schtitt.«

»Terapevt me je vzpodbujal, naj sledim svojim razjarjenim čustvom, naj poimenujem in počastim svoj bes. Bolj in bolj zadovoljen in navdušen je postajal, ko sem mu jezo povedal, da docela zavračam občutenje ene same pikice kakršnekoli krivde. Rekel sem, kaj, ali bi moral s Freerom izgubiti še hitreje, da bi lahko prišel do stavbe še pravi čas, da bi ustavil Onsama? Jaz nisem bil kriv, sem rekel. Nisem bil kriv, da sem ga našel, sem zavpil; že do starih črnih nogavic sem prišel, imel sem legitimno urgentno pranje perila pred sabo. Do tedaj sem si že razbijal po prsih z besom in rekel, da bogve, da nisem bil jaz kriv, da -«

»Da kaj?«

»Točno to je rekel terapevt. Profesionalna literatura je imela cel odstavek v odebeljenem tisku o Odsekanih Premorih v Visoko-Afektiranem Govoru. Terapevt se je sedaj v pasu nagibal daleč naprej. Njegove ustnice so bile mokre. Terapevtsko rečeno sem bil v zoni. Prvič po dolgem času sem se počutil, kot da obvladujem stvari. Prekinil sem kontakt z očmi. Da sem bil lačen, sem zamrmral.«

»Prosim?«

»Točno to je rekel terapevt. Zamrmral sem, da ni bilo nič, samo da prav prekleto gotovo nisem bil jaz kriv, da sem imel tako reakcijo, ko sem stopil skozi vrata, preden sem prišel v kuhinjo, da bi prišel do stopnic v klet, in našel Onsama z glavo v tistem, kar je ostalo od mikrovalovke. Ko sem prišel notri in sem bil še vedno v veži, kjer sem si poskušal sezuti čevlje, ne da bi pri tem odložil umazano vrečo za perilo na belo preprogo in skakljal naokrog in se ni smelo pričakovati, da imam kaj pojma o tem, kar se je zgodilo. Rekel sem, da nihče ne more izbirati ali imeti kakršnegakoli nadzora nad svojimi prvimi nezavednimi mislimi ali odzivi, ko vstopi v hišo. Rekel sem, da nisem jaz kriv, da se je moja prva nezavedna misel izkazala za —«

»Jezus, mulc, kaj?«

»Zavpil sem jo: *Nekaj pa prav slastno diši!*. Sila mojega vrišča je skoraj poslala terapevta na hrbet čez njegov usnjeni stol. Nekaj priznanj je padlo z zidu. Sključil sem se v svojem stolu kot za trd pristanek. Dal sem roko na sence in se majal naprej in nazaj v stolu ter hlipal. Ven je prišlo med vzdihljaji in kriki. Da je preteklo že štiri ure od kosila in da sem trdo delal in trdo igral in da sem bil sestradan. Da mi je slina zalila usta tisti trenutek, ko sem stopil skozi vrata. Da je bil to, da pa nekaj prav hudimano slastno diši, moj prvi odziv.«

»Ampak si si oprostil.«

»Odpustil sem si vse grehe sedem minut pred koncem ure prav tam pred odobravanja polnim pogledom terapevta za žalovanje. Vzhičen je bil. Proti koncu je bila njegova stran mize, prisežem, dobrega pol metra nad tlemi, nad mojim iz-terapevtskega-učbenika zlomom v iskreni afekt in travmo in krivdo in učbeniško ušesa parajoče žalovanje in nato odpuščanjem.«

»Kristus na biciklu, Hallie.«

»...«

»Ampak si šel čez to. Zares si žaloval in lahko mi poveš, kako je bilo, da lahko povem nekaj generičnega, ampak prepričljivega o izgubi in žalovanju tej Helen iz Momena.«

»Ampak izpustil sem dejstvo, da je bila tista nekako najbolj moreče zanimiva stvar pri tem vrhunskem terapevtu za žalovanje to, da njegove dlani niso bile nikoli na vidnem mestu. Groza vseh šestih tednov se je nekako zbrala okrog te zadeve z njegovimi dlanmi. Njegove dlani niso nikoli prišle na površje izpod mize.

Bilo je, kot bi se mu roke končale pri komolcih. Poleg analize stvari v njegovih brkih sem preživel dobršen kos vsake ure v domišljanju konfiguracij in aktivnosti njegovih dlani tam spodaj.«

»Hallie, a lahko samo nekaj vprašam in potem nikoli več ne zinem ničesar o tem. Nakazal si, da je bilo še posebej travmatično to, da je glava Onsama počila kot neprerezan krompir.«

»Potem pa na dan, ki se je izkazal za zadnjega na terapiji, zadnji dan preden so izbrali A-ekipe za pot v Indianapolis, potem ko sem mu končno dal, kar je hotel od mene, in je bilo moje travmatično žalovanje profesionalno proglašeno za odkrito in pretehtano in sprocesirano, ko sem oblekel svoj pulover in se pripravil na odhod in sem pristopil do mize in mu podal roko na tresoče hvaležen način, ki ga ne bi nikakor mogel zavrniti, in je on vstal in mi stresel roko, sem končno razumel.«

»Roke je imel iznakažene ali nekaj takega.«

»Njegove dlani niso bile nič večje od dlani štiriletne dekllice. Bilo je nadrealno. Ta gromozanska figura avtoritete z ogromnim rdečim mesnatim obrazom in debelimi brki mroža in podbradki in vratom, ki se je razlival preko roba njegovega ovratnika, je imela drobcene ročice, rožnate in gladke in nežne kot ritka, krhke kot školjke. Dlani so bile višek. Komaj sem se spravil iz pisarne, preden se je začelo.«

»Katarzična post-travmatična-kot-ponovno-doživetje histerija. Odrolal si se ven.«

»Komaj sem prišel do stranišča na koncu hodnika. Smejal sem se tako histerično, da sem se bal, da me bodo vsi ortodonti in računovodje na obeh straneh stranišča slišali. Sedel sem v kabini z rokami čez usta, cepetal z nogami in razbijal glavo najprej na eno in nato na drugo stran v histerični radosti. Če bi videl tiste roke.«

»Ampak si prišel čez to in zdaj mi lahko v splošnem ta občutek skiciraš.«

»Zdajle občutim samega sebe, kako zbiram moči za desno nogo, končno. Čarodejni občutek se je vrnil. Ne ravnam vektorjev proti košu ali karkoli takega. Niti mislim ne. Zaupam občutku. Tako kot tisti filmski moment, ko Luke odstrani svojo napredno čelado za merjenje.«

»Kakšno čelado?«

»Saj seveda veš, da so človeški nohti ostanki rogov in

krempļjev. Da so atavistični kot trtica in lasje. Da se v maternici razvijejo dolgo pred cerebralnim korteksom.«

»Kaj je narobe?«

»Da na neki točki v prvem trimesečju izgubimo škrge, ampak še vedno nismo nič več od mehurjaste vrečke hrbtenjačne tekočine in repa v obrisih in lasnih mešičkov in majhnih mikročipov ostankov krempļjev in rogov.«

»Je to zato, da se bom slabo počutil? Te je zjebalo, da sem po vsem tem času brskal za podrobnostmi? Je spet sprožilo žalovanje?«

»Samo še nekaj mi potrdi. V notranjosti prikolice. Tam je bil neki predmet ali zaporedni trio predmetov v sledeči barvni shemi: rjava, lila, in bodisi mentol-zelena ali žolto-rumena.«

»Lahko te pokličem nazaj, ko boš spet pri sebi. Noga se mi tako ali tako že guba v vodi.«

»Tukaj bom. Še celo nogo imam, nad katero bom vihtel čarovnijo. Niti najmanjše reči ne bom spremenil. Ravno dobro pripravljen sem, da se vržem na ščipalke. Dobro se mi bo zdelo, vem.«

»Pregrinjalo. Kot neke vrste kvačkano pregrinjalo, na sedežni. Rumena je bila bolj fluorescentna kot žolta.«

»In beseda je zadušena. Brcni nekaj jajčastih žog za vse nas, O. Naslednji zvok, ki ga boš slišal, bo neprijeten,« je dejal Hal in z izrazom izredne intenzitete podržal telefon povsem zraven noge.

